

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν καταρτίσιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

«Τιμὴ θεόπτας δώδεκα Χριστοῦ φίλους»

Τεύχος 52ον ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

Παιδιά της Κατασκηνώσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου
«ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» περὶ τὸ Ἱ. Λείψανον τοῦ Ἁγ. Ἰσιδώρου (17.5.2020).

Μαστιχοφόροι ἐκ τοῦ ΦΑΡΟΥ ΒΑΡΒΑΣΙΟΥ
περὶ τὸ Ἱ. Λείψανον τοῦ Ἁγ. Ἰσιδώρου (17.5.2020).

Παῦλος καὶ Μᾶρκος

τοῦ Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτου κ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Διάκονος Παύλου καὶ Βαρνάβα

Στὴν ἀρχὴ τῆς Αποστολικῆς του πορείας εἶχε ὁ Παῦλος κοντά του καὶ τὸν Μᾶρκο, ποῦ ἀργότερα θὰ γινόταν ὁ συγγραφέας τοῦ δευτέρου εὐαγγελίου. Διαταράχθηκαν οἱ σχέσεις τους, ἐξ αἰτίας τῆς πιθανῆς ἀνωριμότητας τοῦ Μάρκου. Ὁ Μᾶρκος ἦταν ἀνεψιός τοῦ Βαρνάβα, τοῦ τόσο ἐγκάρδιου φίλου τοῦ Παύλου (Κολοσ. δ'4).

Παῦλος καὶ Βαρνάβας εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ στὰ ἔθνη (Πράξ. ιγ'2-3). Ἐμπνεύμενοι καὶ ὠθούμενοι ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, πορεύθηκαν πρὸς τὴ Σελεύκεια καὶ ἀπὸ κεῖ «ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον» (Πράξ. ιγ'4). Δύο ἀδελφοὶ ἀπόστολοι στὴν πρώτη ἐξόρμησι, ποῦ θεωρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης περιοδείας τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Δὲν ἦσαν μόνοι. Πῆραν μαζί τους καὶ ἓνα βοηθό, διάκονο τῆς ἱεραποστολῆς, ποῦ οἱ Πράξεις τὸν καλοῦν «ὑπηρέτην». Εἶναι ὁ Μᾶρκος, ποῦ λεγόταν καὶ Ἰωάννης. «Ἐἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην». Συστρατεύθηκε ἐκούσια, ἴσως καὶ λόγῳ τῆς συγγενείας του μὲ τὸν Βαρνάβα, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴ θητεία του κοντά σὲ δύο καταξιωμένους πνευματοφόρους ἀξιωματικούς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πῆραν μαζί τους τὸν νεαρό Μᾶρκο, ποῦ στὴν Ἀντιόχεια ἔπρεπε νὰ μνηθῆ στὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς μεταξύ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Ὁ Μᾶρκος (ἢ Ἰωάννης) ἦταν γυιὸς μιᾶς εὐπορῆς χριστιανῆς, ὀνόματι Μαρίας, ποῦ διέθετε τὸ εὐρύχωρο σπίτι τῆς στὴν Ἱερουσαλὴμ γιὰ τὶς συνάξεις τῶν χριστιανῶν. Ὁρισμένοι ἐρμηνευτὲς δέχονται, ὅτι στὸ σπίτι αὐτὸ ἔλαβε χώρα τὸ τελευταῖο δειπνο τοῦ Ἰησοῦ μὲ τοὺς μαθητὲς Του καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος «ὁ κεράμιον ὕδατος βαστάζων» (Μάρκ. ιδ'13), ποῦ θὰ ἔδειχνε στοὺς δυὸ μαθητὲς ποῦ ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὴν προετοιμασία τοῦ δείπνου τὸ «ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον ἔτοιμον» (Μάρκ. ιδ'15), ἦταν ὁ Ἰωάννης - Μᾶρκος.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Μαρίας στὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν παράδειγμα χριστιανικῆς οἰκογενείας. Ὁ πατέρας εἶχε πεθάνει. Τὸ «ἀνώγειον», τὸ ὑπερώϊον τῆς Μαρίας, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ὁ πρῶτος χριστιανικός ναός. Μερικοὶ υποθέτουν, ὅτι στὴ μητέρα τοῦ Μάρκου ἀνήκε καὶ ὁ ἐλαιώνας τῆς Γεθσημανῆ. Ἔτσι ὁ Μᾶρκος μεγάλωνε μέσα σ' ἓνα ἀποστολικὸ περιβάλλον, ποῦ τὸ εἶχε ἀγιάσει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Θὰ ἤξερε γιὰ τὰ θαύματα καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀπὸ πολλοὺς θεωρεῖται σίγουρο, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ νεανίας, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάει (Μάρκ. ιδ'51) ὁ ἴδιος. Τὴ νύχτα τοῦ Πάθους ἔριξε ἀπλῶς ἓνα σεντόνι πάνω του, ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς Αποστόλους. Τρύπωσε κρυφὰ μέσα στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Καὶ ὅταν οἱ στραῶντες πῆγαν νὰ τὸν συλλάβουν, «τῶραε σὰ πόδια», ἔφυγε γυμνός, ἀφήνοντας τὸ σεντόνι σὰ χέρια του.

Ἦξερε πολλὰ ὁ Μᾶρκος γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸ εὐαγγελίῳ Του, μὰ δὲν διέθετε ἀκόμα τὸ σθένος τῆς ὁμολογίας, τὴ δύναμι γιὰ τὴ «μαρτυρία» καὶ τὸ «μαρτύριο» τοῦ Ἰησοῦ. Τὸν δέχθηκε βέβαια ὁ Παῦλος, ἀφοῦ νόμιζε, ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς θὰ ἀκουγαν «ἀπὸ πρώτου χέρι» γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς Αποστόλους. Ὁ δὲ

Βαρνάβας στήριξε μεγάλες ἐλπίδες στὸ νεαρό ἀνεψιὸ του. Χαίροταν ποῦ δέχτηκε τὸν ἀνεψιὸ του ὁ Παῦλος. Θὰ ἦταν μαζί τους, ὡς βοηθός στὴν ἱεραποστολή. Δὲν ἦταν ὁμως ἔτσι! Ὁ Μᾶρκος δὲν ἦταν ἔτοιμος γιὰ μεγάλα ἀλματα.

Μικρὲς στιγμὲς τῶν μεγάλων

Ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμός σβῆνει ἄπτομα. Ἡ προθυμία γίνεται λιποταξία. Στὴν Κύπρο, πρῶτο σταθμὸ τῆς ἱεραποστολικῆς ἐξορμήσεως τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα, ἔμεινε μαζί τους ὁ Μᾶρκος. Καὶ ὕστερα, στὴν Παμφυλία, πέρασε μὲν μαζί τους, ἀλλὰ σταμάτησε. Ὁ Παῦλος προσπάθησε νὰ τοῦ κεντρίσῃ τὸν ἐνθουσιασμό, δείχνοντάς του τὰ ψηλά βουνὰ ποῦ θὰ περάσουν γιὰ νὰ φτάσουν στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, στὰ Λύστρα τῆς Λυκαονίας, στὴ Δέρβη, στὸ Ἰκόνιο.

Τὶ ἄραγε νὰ ἐπηρέασε τὸν ψυχικὸ κόσμον τοῦ νεαροῦ ἀκόμη Μάρκου; Ὅπως οἴδηποτε εἶχε κατανοήσει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Παύλου. Ἀλλὰ μέσα του τὸν τραβούσε ἡ πατριδα του, τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ ἐργασία στὸ γινώριμο τοπίο, ὄχι ἡ περιπέτεια στὸ ἀγνωστο! Ὅσο ἔβλεπε τὰ μάτια τοῦ Παύλου νὰ ἀστράφουν ἀπὸ οὐράνια χαρὰ γιὰ τοὺς νέους δύσκολους δρόμους, ποῦ ὁ Κύριος ἀνοίγει μπροστά τους, τόσο ἐκεῖνος κατεβάζει τὰ φτερά, ἔτοιμος γιὰ μιὰ προαγείωσι στὴν ἡσσανα προσπάθεια, ποῦ εὐτυχῶς δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺ.

Τώρα ὁμως θέλει νὰ φύγῃ. Καὶ φεύγει. «Ἰωάννης (Μᾶρκος) ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα» (Πράξ. ιγ'13). Καὶ οἱ μεγάλοι ἔχουν τὶς μικρὲς στιγμὲς! Καὶ οἱ ὑποψήφιοι ἀπόστολοι καὶ μάρτυρες καὶ εὐαγγελιστὲς δείχνουν κάποτε τὸ ἀνώριμο καὶ ἀπροετοίμαστο. Δὲν εἶχε ἔρθῃ ἡ ὥρα τοῦ μεγαλείου γιὰ τὸ Μᾶρκο.

Ἡ ἡμέρα, ποῦ ἐγκατέλειψε τοὺς δυὸ ἀποστόλους κάθε ἄλλο παρά καλὴ ἦταν γιὰ τὸν Μᾶρκο. Δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Φαίνεται, πῶς μετὰ τὰ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Παῦλος προβληματίστηκε.

Πιθανόν νὰ μὴ τοῦ ἄρεσε καὶ τὸ ὅτι ὁ θεῖος τους ὁ Βαρνάβας ἔδινε τὴν πρωτοβουλία καὶ πρωτοπορία τοῦ μεγάλου ἐγχειρήματος στὸν Παῦλο.

Σὰν νὰ φοβόταν τὸν Παῦλο, ποῦ γεμάτος παράτολμο θάρρος δὲν ὑποχωροῦσε μπροστά σὲ κινδύνους καὶ ἀδιέξοδα. Σὰν νὰ μονολογοῦσε: «Αὐτὸς ὁ Παῦλος τι θέλει νὰ πᾶν νὰ διεισδύσῃ μέσα στοὺς βαρβάρους, νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ληστὲς τῆς Ἰαυρίας, ποῦ ληστεύουν τοὺς μοναχικοὺς ταξιδιώτες καὶ ἐξαφανίζουν τὰ πνύματά τους στὶς κοιλάδες τῶν βουνῶν;»!

Ἄς μὴ παρεξηγήσουμε τὸν ἀνώριμο ἀκόμα Μᾶρκο. Θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα, ποῦ θὰ καταλάβῃ ὄχι μόνο τὴν ὑψηλὴ σκέψι τοῦ μεγάλου Αποστόλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπροσμέτρητη πίστι του νὰ διαδώσῃ τὸ εὐαγγελίῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παντοῦ. Θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα, ποῦ θὰ βρεθῇ δίπλα στὸν Παῦλο καὶ πάλι, συνεργός, συνέκδημος, συμπαραστάτης μέχρι τὴν παραμονὴ τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου στὸ κελὶ τῆς φυλακῆς (Κολοσ. δ'10).

Σχέδιο τοῦ Θεοῦ

Πίσω ἀπὸ τὴ φυγὴ («λιποταξία») τοῦ Μάρκου κρύβονται διάφορα σχέδια τῆς εὐαγγελικῆς διακονίας.

Ὁ Βαρνάβας εἶναι ὁ μόνος, στὸν ὁποῖο μίλησε ὁ Μᾶρκος γιὰ τὴν ἀπόφασί του νὰ γυρίσῃ πίσω. Ἴσως τὸ παιδί τῆς μεγαλοουπόμεως δὲν εἶχε παλέψῃ ἀκόμα μὲ τὴν ἄγρια φύσι, λύγισε καὶ δὲν θέλησε νὰ προχωρήσῃ παραπέρα. Ὁ Βαρνάβας τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν δικαιολόγησε τὴν ἀπόφασί τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ἄλλωστε στὴ ζυγαριὰ τῆς καρδιάς του, πάνω ἀπὸ τὴ συγγενικὴ σχέσι μὲ τὸν Μᾶρκο, ζύγιζε ὁ

θαυμασμός του για το ζήλο του φίλου του, του Παύλου. Και όταν αργότερα θα ξανασυζητήσει το πρόβλημα του Μάρκου και θα προτείνει να τον επαναπροσλάβουν στον άποστολικό τραχύ δρόμο, και τότε δεν είχε αλλάξει μέσα του το ζυγοστάθμισμα. Ο Παύλος και πάλι πρώτος στην καρδιά του. Αλλά...

Η λιποταξία του νεαρού Μάρκου πλήγωσε τον Παύλο βαθεία. Και ύστερα από πολλά χρόνια εξακολουθούσε να αισθάνεται πόνο. Θεωρούσε το Μάρκο μικρόψυχο και θυμήθηκε το ρητό: «Ούδεις επιβαλών την χείρα επ' άροτρον και βλέπων εις τα όπισω εύθετός έστιν εις την βασιλείαν του Θεού» (Λουκ. θ' 62).

Και για άλλους λόγους επέτρεψε ο Θεός την αποχώρησι του Μάρκου. Το ότι ο Λουκάς, συγγραφέας των Πράξεων, δεν άποσιωπά την ανθρώπινη «πτώσι» του Μάρκου, δεν το κάνει για να υποτιμήση τον συνευαγγελιστή του, αλλά κυρίως για να αναδείξη το μεγαλείο της χάριτος. Όπως ο Πέτρος μετά την άρνησι άποκαταστάθηκε από τη μετάνοια στο άποστολικό του έργο, έτσι και ο Μάρκος «άνεστη». Από την άνωριμότητα έφτασε στην θεόπνευστη ώριμότητα.

Φάνηκε να εγκαταλείπη τον ένα άπόστολο, τον Παύλο. Προσκολλάται στον άλλο άπόστολο, στον Πέτρο. Ή μάλλον επανέρχεται στη μαθητεία του κοντά στον Πέτρο. Θα έλεγε κανείς, ότι το εύαγγέλιό του είναι «λόγια του Πέτρου», αλλά και διδασκαλία του Παύλου για τη μοναδικότητα της μεσσιανικότητας του Ίησου Χριστού. Αν ο όρμητικός Παύλος ήταν άποφασισμένος να ξεχωρίση μια για πάντα την Έκκλησία από τη Συναγωγή, αυτό δεν σημαίνει, ότι ο Μάρκος παρασύρθηκε από τους Ιουδαϊζόντες.

Ο Μάρκος ήταν ο πιο πιστός μαθητής του Πέτρου, ο διερμηνέας του στα έλληνικά (θα έλεγε κανείς) και ήθελε να παραμείνη μαθητής του. Ο Πέτρος τον άποκαλούσε «υιόν» του (Α' Πέτρ. ε' 13). Παράλληλα, όμως, θαύμαζε και τον Παύλο. Δεν διαφωνούσε καθόλου με την οικουμενικότητα του κηρύγματος του Παύλου και με τη μοναδικότητα της σωτηρίας, που δεν είναι «τα έργα του νόμου», αλλά είναι ο Σταυρός και η Ανάστασις του Ίησου. Άς ξεχωρίσουμε την άδυναμια από τη διαφωνία. Άδυναμια έδειξε, όταν αποχώρησε από τον Παύλο στην Πέργη της Παμφυλίας. Διαφωνία με το εύαγγέλιό που κήρυττε ο Παύλος δεν είχε.

Παροξυσμός Παύλου – Βαρνάβα

Απόδειξις: Ύστερα από καιρό θέλησε ο Μάρκος να προσκολληθί και πάλι στην άποστολική συνεργασία του Παύλου. Σάν να ήθελε την προσβολή άδυναμίας των νεανικών του χρόνων να την άπαλείψη. Και πιο ύστερα έγινε πολύτιμος συνεργάτης του άποστόλου Παύλου κατά τη φυλάκισί του στη Ρώμη. Πέρασε βέβαια από δοκιμασία. Δεν τον θέλησε άμέσως κοντά του ο Παύλος.

Έδώ πρόκειται για ένα δεύτερο επεισόδιο, ανάμεσα στον Παύλο και τον Βαρνάβα, έξ αιτίας του Μάρκου. Ούσιαστικά στην πρώτη περίπτωση, στην αποχώρησι του Μάρκου, δεν είχαμε επεισόδιο. Είχαμε σιγή πόνου και από την πλευρά του Παύλου και από την πλευρά του Βαρνάβα.

Τώρα; Πότε δηλαδή; Μετά την Άποστολική Σύνοδο (Πράξ. ιε' 1-35) Παύλος και Βαρνάβας άναχωρούν για την Αντιόχεια. Από εκεί θα έξορμήσουν για τη δεύτερα ιεραποστολική τους περιοδεία. Μαζί; Παρά λίγο μαζί. Τους χώρισε ο Μάρκος. Σημειώνουν οι Πράξεις: «Βαρνάβας έβουλεύσατο συμπαραλαβείν τον Ίωάννην, τον επικαλούμενον Μάρκον. Παύλος δέ ήξιου, τον άποστάντα απ' αυτών από Παμφυλίας και μη συνελθόντα αυτοίς εις τώ έργον, μη συμπαραλαβείν τοϋτον» (ιε' 37-38).

Ο Μάρκος πρόθυμος να άκολουθήση τον Παύλο. Πιθανόν και ώριμότερος. Ίσως και να ήθελε έμπράκτως να διορθώση την «άποστασία» του. Και ο Βαρνάβας σύμφωνος. Ίσως είχε προσυνηνοθη με τον άνεπιό του, ότι θα είναι συνεπέστερος στο όντως βαρύ έργο της ιεραποστολής.

Ναι, αλλά ο Παύλος έχει τη δική του γνώμη. Δεν ψάχνει άπλως για συνεργάτες, αλλά θέλει κοντά του «συνεκδήμους», «σύμψυχους», «συστραπώτες», «συναιχμαλώτους». Δεν θέλει κάποιον για συνεργάτη, αν δεν είναι πειπεισμένος για την άνθεκτικότητά του.

Το Μάρκο δεν τον θεωρούσε αρκετά ώριμο για το δύσκολο άξιωμα του ιεραποστόλου. Νόμιζε, ότι δεν είχε άκόμα την ικανότητα να άφιερωθί ολοκληρωτικά. Ίσως και να φοβόταν, πως ο Μάρκος έξασκει κάπως μεγάλη έπιρροή πάνω στον Βαρνάβα, και έτσι μπορούσε να έπηρεάση ή και να βλάβη τα σχέδιά του, όταν στίς συζητήσεις θα ήσαν «δύο με ένα».

Η ιεραποστολική ζωή είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεσις και δεν πρέπει κανείς να την θέτη σε κίνδυνο για συγγενικές άδυναμίες. Ο Παύλος σ' αυτό το σημείο ήταν αδιάλλακτος. Είχε δίκαιο; Μήπως έκρινε τον Μάρκο πολύ σκληρά; Ο Βαρνάβας σ' αυτό το ζήτημα ήταν ήπιώτερος, ενώ και οι δύο ήσαν έξ ίσου έξυπνοι και άγιοι άνθρωποι, με κρίσι και με πείρα.

Τελικά, ένας άκόμα χωρισμός μπήκε στην ιστορία των εύαγγελικών άφηγημάτων και της ζωής των άγιων. Μέσα στο σχέδιο του Θεού κάποτε βρίσκονται και οι «παροξυσμοί! Είναι πολύ όμορφο να βλέπησ το μεγάλο ποτάμι να κυλά και να ποτίζει τούς κάμπους. Και σου προξενεί παράδοξο αίσθημα, όταν ξαφνικά βλέπησ το ποτάμι να κόβεται στα δύο. Στην πραγματικότητα έχουμε εύλογημένη διακλάδωσι. Ο ένας παραπόταμος χάνεται από τα μάτια του άλλου. Όμως και οι δύο ένεργουν εύεργετικά, πολύ πιο εύεργετικά από τον «μονοπόταμο».

Ποτάμι θεικό ο Παύλος. Κλήθηκε να ποτίση όλη την οικουμένη. Μαζί του και ο Βαρνάβας, που έξ ίσου ήταν δυναμικός και φωτισμένος. Ξαφνικά, κάτι το ανθρώπινο παρεμβαίνει και ή κοινή ροή της ιεραποστολικής ομάδας Παύλου - Βαρνάβα κόβεται στα δύο. Για λίγο θλίψις προκαλείται. Μα από τον θλιβερό παροξυσμό προέρχεται μεγάλο καλό. Δύο τα εύλογημένα ποτάμια, σε άλλο τόπο το καθένα, ποτίζει, δροσίζει, καθαρίζει, αγιάζει τον κόσμο. Άς ακούσουμε τις Πράξεις: «Εγένετο ούν παροξυσμός, ώστε άποχωρισθίην αυτούς απ' άλλήλων, τον τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τον Μάρκον έκπλευσαι εις Κύπρον, Παύλος δέ επιλεξάμενος Σιλαν έξήλθε παραδοθείς τη χάριτι του Θεού υπό των αδελφών» (ιε' 39-40).

Οι δύο άπόστολοι χωρίζουν

Ο Βαρνάβας διάλεξε ως πεδίο της εργασίας του την πατρίδα του, την Κύπρο, και μαζί με τον Μάρκο ταξίδεψε προς τα εκεί. Έτσι μια παλαιά φιλία ιεραποστόλων έναυάγησε για ένα προσωπικό ζήτημα. Με τον χωρισμό των δύο αυτών άποστόλων χάνουμε από τα μάτια μας τα ίχνη του Βαρνάβα από το φωτεινό κύκλο της δράσεως του μεγάλου του φίλου.

Αν ή συμπεριφορά του Βαρνάβα έξετασθη ανθρώπινα, θα μάς έλκύση περισσότερο τη συμπάθειά μας. Ίσως ο Παύλος να έκρινε πολύ αύστηρά το νεαρό Μάρκο.

Ο Μάρκος και για τον Παύλο άργότερα στάθηκε τόσο Ικανός. Αλλά και για την Έκκλησία της οικουμένης στήθηκε διαχρονικός και ολοφώτεινος φάρος με τη συγγραφή του δευτέρου εὐαγγελίου.

Αλλά και άπέναντι στο Βαρνάβα μάς φαίνεται ο Παύλος πολύ σκληρός, σχεδόν άδικος. Γιατί ο Βαρνάβας ήταν εκείνος, που έπανελημμένως είχε έπιμβει εύλογημένα στη ζωή του και τον είχε ανασύρει από την άφάνεια (Πράξ. ια' 25).

Σημασία μεγάλη έχει, ότι με την πάροδο των χρόνων βλέπουμε τη χάρη του Θεού να παίρνη από το χέρι το Μάρκο και να τον οδηγη κοντά στον Παύλο.

Και στον Πέτρο χρωστούσε πολλά.

Και στο θείο του τον Βαρνάβα χρωστούσε πολλά. Από τον πρώτο διδάχτηκε το κήρυγμα της Αναστάσεως και της Πεντηκοστής. Από τον δεύτερο διδάχτηκε την έν Χριστώ αγάπη και συγκατάβασι.

Αλλά και στο μεγάλο Παύλο χρωστούσε πολλά ο Μάρκος. Απ' αυτόν διδάχτηκε το άνόθευτο εὐαγγέλιο, την υγιαίνουσα διδασκαλία.

Ο Μάρκος εξέλιχθηκε

Ός προς την εξέλιξη του Μάρκου, ο οποίος έλαβε τη χάρη ν' άνήκη στους τέσσαρις εὐαγγελιστές της Καινής Διαθήκης, πρέπει να πούμε, ότι δικαιώθηκε ο Βαρνάβας, σχετικώς με την εκτίμησι για τον Μάρκο. Ο Μάρκος έγινε τελικά ένας θαρραλέος, μεγαλόκαρδος και με αυτοθυσία άνδρας, που στάθηκε τόσο στον Πέτρο, όσο και στον Παύλο, ένας πολύτιμος συνεργάτης. Το όνομά του ως συγγραφέως του δευτέρου εὐαγγελίου έγινε περιφημο μέσα σε όλη τη χριστιανοσύνη.

Θά λέγαμε, ανθρωπίνως βλέποντας τα πράγματα, ότι ο Παύλος δεν δίστασε να έπανορθώσει την «άδικία» του. Τόν μνημονεύει σε τρεις έπιστολές του, που γράφτηκαν μέσα από τη φυλακή. Τι σημαίνει τούτο; Ο Μάρκος βρέθηκε κοντά στον Παύλο. Ήρθε ή στιγμή που τον δέχτηκε ο μεγάλος Απόστολος. Και άποδείχτηκε πιστός ακόλουθος. Τόν ακολουθεί και στο «σταυρό» του, στη φυλακή, στο μαρτύριό του.

Τόν μνημονεύει ο Παύλος κατά την πρώτη φυλάκισι του, στην προς Κολοσσαείς: «Ασιτάζεται υμάς Μάρκος ο άνεπιός Βαρνάβα, περί ου έλάβετε έντολας: άν έλθη προς υμάς, δέξασθε αυτόν» (Κολοσ. δ' 10). Μή τον άπορρίψετε. Κάποτε τον άπερριψα έγω. Αλλά τώρα είναι κοντά μας. Πιστός συνεργάτης μας. Τιμά τ' δεσμά μου, τις άλυσιδες μου.

Ειδική έντολή δίνει για ύποδοχή και φιλοξενία του Μάρκου.

Έχει το λόγο του. Φαίνεται, ότι κάτι θα είχαν πληροφορηθή οι χριστιανοί των διαφόρων τόπων για την παλαιά εκείνη συμπεριφορά του Μάρκου και πιθανόν να ύπήρχε κάποια προκατάληψις. Ο Παύλος συνιστά ιδιαίτερα το Μάρκο. Για τον Παύλο έχει ληξει εκείνο το παλαιό μικροπεισιόδιο. Κάθε σύννεφο μεταξύ Παύλου και Μάρκου είχε εξαφανισθή. Είχαν ένωθη ο ένας με τον άλλον με την άμοιβαία κατανόησι, και, το σπουδαιότερο, μέσα από τη φυλακή.

Οι άγιοι ξεπερνούν τις μικροπαραξηγήσεις

Ο Μάρκος, ώριμότερος τώρα, βρίσκεται κοντά στο μεγάλο Απόστολο. Άλλωστε πόσες φορές θα είχε άκούσει και από το θείο του, το Βαρνάβα, να μιλάη για την άξια του άποστ. Παύλου! Οι άγιοι ξεπερνούν τις μικροπαραξηγήσεις!

Έδώ βλέπουμε και την αγάπη του Παύλου, που μεριμνά και συνιστά ιδιαίτερα έναν «άποστάτη», το Μάρκο, διότι ήξερε, φωτισμένος από το Θεό, το σπουδαίο

Έργο, που θα προσέφερε στην Έκκλησία ο Μάρκος, συγγράφοντας το κατά Μάρκον Εὐαγγέλιο.

Βλέπουμε όμως και την ταπεινώσι του Μάρκου, που δεν δυσκολεύτηκε να ένταχθ' έκ νέου στην ομάδα του Παύλου, χωρίς να ύπολογισή το πως θα τον άντιμετώπιζαν οι άλλοι σαν παλαιό «άποστάτη».

Τόν μνημονεύει επίσης ο Παύλος στην προς Φιλήμονα έπιστολή: «Ασιτάζεται σε Έπαφράς ο συναιχμάλωτός μου έν Χριστώ Ίησού, Μάρκος, Άρίσταρχος, Δημάς, Λουκάς οι συνεργοί μου» (στ' 23-24).

Τόν μνημονεύει το Μάρκο ο Παύλος και κατά τη δεύτερη φυλάκισι του, στην Β' προς Τιμόθεο, που είναι και το κύκνειο άσμα του μεγάλου Άποστόλου: «Μάρκον αναλαβών άγε μετά σεαυτού· έστι γάρ μοι εύχρηστος εις διακονίαν» (δ' 11).

Φαίνεται, ότι και ο Μάρκος ψήθηκε στο δύσκολο Έργο της Ιεραποστολής, αλλά και ο Παύλος συγχώρεσε τον Μάρκο και άλλαξε γι' αυτόν γνώμη. Έτσι τον βλέπουμε έδώ να ζητά την παρουσία του Μάρκου. «Φέρε, Τιμόθεε, μαζί σου τον Μάρκο. Διότι μου είναι εύχρηστος, χρήσιμος για διακονία».

Πόσο μάς διδάσκει ή άλλαγή της στάσεως του Παύλου έναντι του Μάρκου! Γι' αυτούς, που σήμερα είναι χρήσιμοι και ώφέλιμοι στο Έργο του Θεού, καίτοι στο παρελθόν μπορεί να έσφαλαν και να μάς λύπησαν και ν' άποδείχτηκαν άσυνεπείς στις ύποχρεώσεις τους, δεν πρέπει να έπιμένουμε.

Διακονία του εὐαγγελίου

«Εύχρηστος εις διακονίαν».

Για ποιά διακονία ήθελε το Μάρκο ο άπόστολος Παύλος; Ίσως για να σταθ' κοντά του, διακονώντας τον τις τελευταίες μέρες της έπίγειας ζωής του. Μάλλον όμως τον ήθελε για τη διακονία του Εὐαγγελίου, για κάποια άποστολή. Και μέσα από τη φυλακή ο Παύλος, και μελλοθάνατος ακόμα, δεν έπαυε να ενδιαφέρεται για το Έργο του Εὐαγγελίου! Λέει χαρακτηριστικά ο Ιερός Χρυσόστομος: «Μάρκον αναλαβών άγε μετά σεαυτού. Ουκ εις άνάπαυσιν λέγει την έαυτού, άλλ' εις την διακονίαν του εὐαγγελίου. Και γάρ έν δεσμοίς ών, ουκ έληγε κηρύττειν» (Ε.Π.Ε. 23,650). Μετάφρασις: «Πάρε το Μάρκο και φέρ' τον μαζί σου». Δεν λέει, για την άνάπαυσι του, αλλά για τη διακονία του εὐαγγελίου. Διότι και όταν ήταν στη φυλακή, δεν σταματούσε να κηρύττη.

«Εύχρηστος εις διακονίαν».

Κάποτε δεν τον χρειαζόταν ο Παύλος το Μάρκο, γιατί δεν είχε την πληροφορία άνωθεν. Τώρα, φεύγοντας από την παρούσα ζωή, σαν να βλέπη με το διορατικό του βλέμμα, ότι ο Μάρκος είναι πλέον «εύχρηστος» στην ύψιστη διακονία. Θά διακονήσ'η το Εὐαγγέλιο.

Θά συγγράψ'η το Εὐαγγέλιο, που φέρει το όνομά του. Και με το Εὐαγγέλιό του θα διακονή όλους τους ανθρωπώτους όλων των εποχών. Πάνω από τους άκροατές του Εὐαγγελίου, πάνω από τους διδασκάλους του Εὐαγγελίου, πάνω από τους λοιπούς άποστόλους, είναι οι εὐαγγελιστές και όλοι οι θεόπνευστοι συγγραφείς της Καινής διαθήκης.

Άπόστολε, άγιε και εὐαγγελιστά Μάρκε!

Για το εὐαγγέλιό σου πάνω από όλα σε τιμάμε και σε εύχαριστούμε. Και αυτό ποθούμε στο λαό του Θεού να παρουσιάσουμε, με όσο γίνεται πιο άπλη και σαφή έξήγησι.

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Πρωτ. 1705

Αριθ.

Αθήνησι τῇ 10^ῃ Ἀπριλίου 2020

Διεκπ. 764

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 3019

Πρός

Τό Εὐσεβές Ὁρθόδοξο Πλήρωμα
τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «*Συνοδικός Παραμυθητικός Λόγος γιά τήν Μεγάλη Ἐβδομάδα καί τό Ἅγιον Πάσχα*»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν συνεδρίαση Αὐτῆς τήν 1^η Ἀπριλίου 2020, ἀπεφάσισε νά ἀπευθυνθεῖ πρὸς ἐσᾶς, τό ἐκλεκτό λογικό ποιμνιο τοῦ Χριστοῦ, μέ πολλή ἀγάπη ἀλλά καί μέ ἀμέτρητο πόνο, γιά τήν προκληθεῖσα πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ καί τὰ θλιβερά ἀποτελέσματά της.

Ἀπευθυνόμαστε πρὸς ἐσᾶς γιά νά σᾶς δώσουμε καί δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τήν πατρική μας εὐλογία, ἀλλά καί γιά νά σᾶς ἐνημερώσουμε ὑπεύθυνα γιά τίς ἀποφάσεις πού ἐλάβαμε αὐτές τίς ἡμέρες.

Ἄν καί οἱ ἀποφάσεις μας αὐτές δέχθηκαν καί δέχονται μεγάλη πολεμική ἀπό ὀρισμένους, ἐλάχιστους ἀδελφούς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι, εἴτε ἀπό ὄγνοια, εἴτε ἀπό κακή πληροφόρηση ἢ παρεξήγηση, χρησιμοποίησαν τόν προσφιλή καί εὐκολο τρόπο τῆς συκοφαντίας, τῆς μυθοπλασίας καί τῶν ὕβρεων, σκανδαλίζοντας τοιουτοτρόπως τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς, ὡς πνευματικοὶ πατέρες καί αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τούς ἐπισημαίνουμε ὅτι μέ τήν στάση τους αὐτή διασποῦν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί σκανδαλίζουν ἀδελφούς. Ὑπενθυμίζουμε δέ ὅτι ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων γιά τόν σκανδαλισμό καί τήν πρόκληση διάσπασης στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι φοβερῶτατος.

Μέ πλήρη συναίσθηση, λοιπόν, τῆς εὐθύνης μας ἐναντι τοῦ ποιμνίου, πού ὁ Κύριος Ἰησοῦς μᾶς ἐμπιστεύθηκε, καί μέ συνείδηση ἀγαθῆ ὅτι πράξαμε στό ἀκέραιο τό καθήκον μας, μέ λόγο ἀληθείας καί παρρησία καταθέτουμε στήν ἀγάπη σας, ὅτι οἱ ἀφορώσες στήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ Συνοδικές ἀποφάσεις ἦταν ἀποτέλεσμα ἐκτενοῦς προσευχῆς καί αἰματηρῆς ἀγωνίας. Σέ καμμία περίπτωση δέν ἀποφασίσαμε γρήγορα, ἄβασάνιστα, ἐπιπόλαια, καί φυσικά καμμία ἀπό τίς ἀποφάσεις δέν καταστρατήγησε τό δόγμα καί τό ἦθος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως ἐπισημάνθηκε, οἱ ἀποφάσεις μας αὐτές ἐκφράζουν τό κενωτικό ἦθος τῆς Ἐκκλησίας μας, τό ὁποῖο μᾶς προσέφερε ὡς πρότυπο ζωῆς καί ἦθος ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας, ὁ Ὁποῖος ἀπό τήν ἀγάπη Του γιά τόν ἄνθρωπο «*ἐκέλευσε τόν ἑαυτό του καί τό μεγαλεῖο τῆς Θεότητός του καί ἐγινε ἄνθρωπος... ὑπακούοντας μέχρι θανάτου καί, μάλιστα, θανάτου σταυρικοῦ*»

(Φιλ. 2, 7-8). Αὐτό ἐπράξε καί ἡ Ἐκκλησία μας. Ἐνώπιον τῆς ἀγωνίας τοῦ ἀνθρώπου νά διατηρήσει τό ὕψιστο ἐπί γῆς ἀγαθό τῆς ζωῆς καί τῆς υἰείας, ταπεινώθηκε καί συμπορευθεῖκε μέ τόν πόνο καί τήν ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου. Δέν παρέμεινε ἀδιάφορη μπροστά σέ αὐτόν τόν φόβο. Ἀντιθέτως τόν κατενόησε, τόν προσέλαβε καί τόν ἀνέθεσε στόν Χριστό γιά νά τόν θεραπεύσει. Μία Ἐκκλησία πού δέν κατανοεῖ τόν ἄνθρωπο, τίς ἀνάγκες καί τίς ἀγωνίες του, καί δέν τίς προσλαμβάνει γιά νά τίς θεραπεύσει, δέν εἶναι μητέρα, ἀλλά μητριά.

Σέ αὐτή τήν συνάφεια μπορεῖ νά κατανοηθεῖ ἡ ἀπόφασή μας γιά προσωρινή ἀποχή ἀπό τίς λατρευτικές μας Συνάξεις. Σᾶς ὁμολογοῦμε, ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτή ἦταν κάτι πού μᾶς πόνεσε δυνατά καί φυσικά συνεχίζει νά μᾶς πονᾷ. Αἴμα στάζει ἡ καρδιά μας, καθὼς βλέπουμε τούς Ἱεροὺς Ναοὺς μας κλειστοὺς καί ἀδειοὺς ἀπό τό λογικό ποιμνιο τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως τοῦτο ἐγινε ἀπό ἀγάπη πρὸς τούς συνανθρώπους μας καί ἀπό σεβασμό πρὸς τό πολῦτιμο ἀγαθό τῆς υἰείας καί τῆς διατήρησης τῆς ζωῆς. Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ ἴος διαδίδεται εὐκολα στίς συναθροίσεις. Ἡ εἰδική ἐπιστημονική ὁμάδα μᾶς προέτρεψε νά ἀπέχουμε ἀπό τίς λατρευτικές μας Συνάξεις μέχρι νά ξεπερασθεῖ ὁ πειρασμός. Ὁ κίνδυνος τῆς διασποράς ἦταν καί εἶναι μεγάλος. Θά ἔμενε ἡ Ἐκκλησία στωικά ἀδιάφορη ἐνώπιον αὐτῆς τῆς παγκόσμιας ἀγωνίας; Ἀνθρώπινες ζωές χάνονται. Γι' αὐτό καί συστοιχηθήκαμε μέ τήν εἰδική ἐπιστημονική ὁμάδα γιά τήν προσωρινή ἀναστολή τῶν λατρευτικῶν συναθροίσεων. Ταπεινωθήκαμε ἕως ἐσχάτων βλέποντας τούς Ναοὺς μας ἄνευ πιστῶν, καί μάλιστα αὐτές τίς ἁγιες ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος. Ὅμως εἴμαστε βέβαιοι ὅτι «*ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος*» (Ψαλ. 135, 23).

Ἡ προσωρινή ἀναστολή τῶν λατρευτικῶν Συνάξεων μας δέν σημαίνει σέ καμμία περίπτωση ὅτι ἀποδεχόμαστε τίς ἀπόψεις αὐτῶν πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ μετάδοση τοῦ κορωνοϊοῦ πραγματοποιεῖται καί διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἡ Θεία Εὐχαριστία ἀποτελεῖ γιά τούς πιστούς πηγὴ ζωῆς καί «Φάρμακο Ἀθανασίας». Ὁ κοινῶν τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ λαμβάνει περισσὴ ζωὴ καί ὄχι θάνατο. Οὐδεὶς ἄλλωστε προσεβλήθη ἀπὸ ἀσθένεια ἐξαιτίας τῆς μετοχής του στό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Φυσικά, οἱ ἐκτός τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν αὐτὴν τὴν πίστη μας, διότι στεροῦνται τῆς ἐμπειρίας τῆς Θείας Κοινωνίας καί ἔτσι βρίσκονται σέ ἀδυναμία νά πιστέψουν στό ζωογόνο Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Δέν μποροῦμε ὁμως νά κατανοήσουμε τὸν ἀσεβῆ, προσβλητικό καί ὕβριστικό τρόπο μέ τὸν ὁποῖον κάποιοι ἐξέφρασαν τίς ἀπόψεις τους γιά τὴν Θεία Κοινωνία. Εἶναι, τὸ λιγώτερο, κακὸς ἠθικός νὰ προσβάλλεις τὸ βιωματικό Εὐχαριστιακό Γεγονός τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο γιά ἀναριθμητοὺς ἀνθρώπους ἀποτελεῖ κεντρικὸ σημεῖο ὄχι μόνο τῆς πίστεώς τους, ἀλλὰ καί τῆς ἴδιας τῆς ὑπάρξεώς τους.

Ὡς ποιμένες καί πνευματικοὶ πατέρες σας, αἰσθανόμαστε τὴν θλίψη σας γιά τὴν μὴ συμμετοχὴ σας στήν λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καί

άφουγκραζόμαστε τόν πόνο σας για τήν στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας. Σέ αὐτή τήν θλίψη καί σέ αὐτόν τόν πόνο, πού πολλές φορές μπορεῖ νά ὀδηγήσει στήν ἀπελπισία καί στήν ἀπιστία, παρακαλοῦμε νά ἀντιτάξουμε τήν δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἄς θυμηθοῦμε καί ἄς προσευχηθοῦμε μέ τούς λόγους τοῦ πολυπάθου Δικαίου Ἰωβ: *«Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας»* (*«Ὁ Κύριος μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Κύριος μᾶς τὰ στέρησε. Ὅπως θέλησε ὁ Κύριος αὐτό καί ἐγένε. Ἄς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένο στους αἰῶνες»*). (Ἰωβ 1,21). Εἶναι πολύ σημαντικό ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς νά ἀναλάβει τήν πνευματική εὐθύνη του γιά τήν σημερινή κατάσταση, νά ταπεινωθεῖ καί ἐκ βαθέων νά ἐπικαλεσθεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Θά τολμήσουμε νά ποῦμε ὅτι τώρα εἶναι ἡ ὥρα τῶν πιστῶν. Τώρα πού ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι τόσο ἀνίσχυρη μπροστά στήν πανδημία, τώρα πού ἡ ἱατρική ἐπιστήμη, παρ' ὅλες τίς μέχρι θυσίας προσπάθειές της, ἀδυνατεῖ νά πθασσεύσει τόν ἴο, τώρα πού πανίσχυρα ἔθνη συντριβόταν καί κονιορτοποιοῦνται, τώρα ὀφείλουμε οἱ πιστοὶ νά λυγίσουμε τὰ γόνατα, νά ὑψώσουμε τὰ χέρια, μέ καρδιά συντετριμμένη ἀπὸ τήν μετάνοια, καί μέ μάτια δακρυσμένα νά φωνάξουμε πρὸς τόν Κύριο τοῦ ἔλεους: *«Μόνο ἀπέναντί σου ἁμαρτάνουμε ἀλλὰ καί μόνο ἐσένα λατρεύουμε. Δέσποτα, ἄλλο Θεό δέν ξέρουμε νά προσκυνοῦμε, οὔτε σέ ἄλλο Θεό ὑψώνουμε τὰ χέρια μας. Ἐξῆχα τίς ἁμαρτίες μας καί δέξου τίς γοναπιστές δεήσεις μας, ἄπλωσε σέ δλους χέρι βοήθειας καί δέξου τήν προσευχή μας αὐτή, σάν εὐάρεστο θυμίαμα πού ἀνεβαίνει μπροστά στήν ὑπεράγαθη Βασιλεία σου»* (Εὐχή Ἑσπερινοῦ Πεντηκοστής). Ἡ μετάνοια θά ἐπαναφέρει τήν γαλήνη. Καί ἡ μετάνοια εἶναι ἔργο τῶν πιστῶν.

Μέ βάση αὐτὸ τὸ φρόνημα τῆς μετάνοιας, ἄς ὑπομεινοῦμε τήν προσωρινή στέρηση τῆς συμμετοχῆς μας στίς ἱερές Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας, καί κυρίως τῆς κοινωνίας μας στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς. Παράλληλα, ἡ μετάνοια αὐτή, ἄς γίνῃ ἀφορμὴ γιὰ μιὰ γενναία αὐτογνωσία, γιὰ μιὰ εὐκρινέστερη ἀδελφογνωσία, γιὰ μιὰ ταπεινὴ Θεογνωσία. Συμπεριφορές πού ἀπαιτοῦν ἀπειλητικά τήν συμμετοχή στό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς μετάνοιας καί ἀπὸ τὸ γνήσιον Ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, πού θεωρεῖ τήν Θεία Κοινωνία ὡς Δῶρον καί ὄχι ὡς ἀτομικὸ δικαίωμα.

Εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ ἐφετηρὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καί τὸ Ἅγιο Πάσχα εἶναι πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Θά στερηθοῦμε αὐτὰ πού σέ ἄλλες συνθήκες τὰ θεωρούσαμε δεδομένα. Ἐφέτος θά κάνουμε Πάσχα «ἀπὸ μακρυὰ»... *«θεωροῦντες πού τίθεται»*. Ὅμως ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, ἂν πραγματικὰ λαχταρᾷ τήν συνάντησή του μέ τόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Κύριο, νά εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ Χριστὸς *«ἐν ἑτέρῃ μορφῇ»* θά τὸν συναντήσῃ στό δωμάτιό του, στό σπιτικό του, στήν ἀτομικὴ του προσευχὴ. Τί καί ἂν οἱ θύρες εἶναι κλεισμένες καί οἱ μαθητές Του συνηγμένοι στό σπιτικό τους *«διὰ τὸν φόβον»* τοῦ κορωνοϊοῦ; Ὁ Σταυρωθεὶς καί Ἀναστὰς Κύριος Ἰησοῦς θά εἰσέλθῃ *«τῶν θυρῶν κεκλεισμένων»* (Ἰωάν. 20,19) γιὰ νά χαρίσῃ τήν εἰρήνην Του. Θά προσφέρει τὸν Οὐράνιον Ἄρτο τῆς παρουσίας Του καί θά κεράσῃ τὰ παιδιὰ Του

«ἰχθύος ὁποῦ μέρος καί ἀπὸ μελισσίου κηρίου» (Λουκ. 24,42). Ἄς τὸ κατανοήσουμε καλά! Στὴν Ἐκκλησία μας δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὸ Ὅποιο τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καί τὰ ἔλλειποντα ἀναπληροῖ, θά ἀναπληρώσει τήν στέρηση τῶν ἡμερῶν καί θά πληρώσει τίς καρδιές τῶν μετανοοῦντων πιστῶν μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Τέλος, ἐπιθυμοῦμε τὸν λόγο καί τήν προσευχὴ μας καί πρὸς ὅλους αὐτοὺς πού μέ αὐτοθυσία «πολεμοῦν» στήν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἰδιότυπου αὐτοῦ πολέμου. Μνημονεύουμε μέ εὐγνωμοσύνη καί προσευχόμεστε ἐκτενῶς γιὰ τούς ἰατροὺς, τούς ἐρευνητές, τούς νοσηλευτές, τούς μεταφορεῖς καί ὅλους τούς ἐργαζομένους στὰ νοσοκομεία μας. Ἐνα εὐχαριστῶ εἶναι πολὺ μικρὸ μπροστὰ στήν δική τους αὐτοθυσία. Εὐχαριστοῦμε ἐπίσης τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἀλλὰ καί ὅσους ἐργάζονται στὸν τομέα τῆς καθαριότητος καί τῆς υγιεινῆς. Παρακαλοῦμε ἰδιαίτερος τὸν Χριστὸ μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί ὅλους τούς Ἁγίους ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν ἀσθενούντων καί ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν κεκοιμημένων. Παράλληλα, ἐπιναβεβαίωνουμε τήν σταθερὴ πρόθεση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ συνεργασία μέ τήν Ἐντιμο Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ὡς καί μέ τούς ἀρμοδίους φορεῖς, μέ σκοπὸ τὴν ἄμεση καί ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ,

Μέσα σέ ὅλη αὐτὴ τὴν ζοφερὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ θανάτου, μέ αἰσιοδοξία διαπιστώνουμε τὴν μείωση τῶν κρουσμάτων καί τῶν θανάτων στήν χώρα μας. Τοῦτο φυσικὰ ὀφείλεται στήν ἄμεση λήψη κυβερνητικῶν μέτρων, στήν λαμπρὴ, ὑπὸ τὸν καθηγητὴ ἰατρό κ. Σωτήριο Τσιόδρα, ἐπιστημονικὴ ὁμάδα, ὡς καί στήν συντριπτικὴ πλειονοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πού ὑπήκουσε καί συνεχίζει νά ὑπακούει στὰ μέτρα. Πάνω ὅμως ἀπὸ ὅλους ὀφείλεται στήν Χάρη καί στό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ καί στίς πρεσβείες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων, οἱ Ὅποιοι εἰσακούουν τίς δεήσεις τῶν πιστῶν καί φωτίζουν τούς εἰδικούς ἐπιστήμονες καί τούς ἰθύνοντες.

Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε ὅλους συνεχίστε νά προσεύχεσθε ἐνθέρμως· περικυκλώστε τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ μέ τίς ἱκεσίες σας καί παραμείνετε στό σπίτι προσευχόμενοι. Διατρανώστε, καί δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ὅτι: *«μένω στό σπίτι γιατί ἀγαπῶ τὸν Θεό, τὸν συνάνθρωπο καί τὸν εαυτό μου. Μένω στό σπίτι, ὄχι μόνον ἀλλὰ μέ τὸν Θεό, τὴν Θεοτόκο, τούς Ἁγίους καί ὅλους αὐτοὺς πού ἀγαπῶ καί μ' ἀγαποῦν, συμμετέχοντας μέ τὴν ψυχὴ μου στίς Ἀκολουθίες τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῃς Ἑβδομάδος. Μένω στό σπίτι καί εἶμαι βέβαιος ὅτι θά δεχθῶ τὴν Χάρη τῶν Θεῶν Λειτουργιῶν πού θά ἱεραρχηθοῦν αὐτές τίς Ἁγίες ἡμέρες, καθὼς γνωρίζω καί πιστεύω ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία τελεῖται «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας» καί «ὑπὲρ τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων».* Μένω στό σπίτι καί εἶμαι αἰγούρος ὅτι ὁ Χριστὸς θά ἔλθῃ στό σπιτικό μου καί θά τὸ μεταμορφώσῃ σέ «οἶκο Θεοῦ». Μέσα σέ αὐτὸ τὸν «οἶκο» θά κάνω Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καί Πάσχα.

Γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα προσωρινὸ μέτρο, γιὰ ὅσο διάστημα κρατήσῃ ἡ πανδημία. Μόλις αὐτὴ ὑποχωρήσῃ, οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ μας θ' ἀνοίξουν

καί πάλι στήν κοινή λατρεία καί ὅλοι μας θά συναχθοῦμε στίς λειτουργικές μας Συνάξεις, γιά νά ἐνωθοῦμε στό Κοινό Ποτήριο τῆς Πίστewος καί τῆς Ζωῆς!

Μέ αὐτές τίς σκέψεις εὐλογοῦμε πατρικῶς ὅλους σας καί εὐχόμεθα ἐγκαρδίως καλή Μεγάλη Ἑβδομάδα καί καλή Ἀνάσταση.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος
† Ὁ Θεσσαλονίκης Ἀνθιμος
† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιππῶν καί Γηρομερίου Τίτος
† Ὁ Μηθύμνης Χρυσόστομος
† Ὁ Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας Χρυσόστομος
† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος
† Ὁ Λευκάδος καί Ἰθάκης Θεόφιλος
† Ὁ Θηβῶν καί Λεβαδείας Γεώργιος
† Ὁ Παραναξίας Καλλίνικος
† Ὁ Φωκίδος Θεόκτιστος
† Ὁ Νέας Κρήνης καί Καλαμαριῶς Ἰουστίνος
† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου Στέφανος
† Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης Ἀθανάσιος
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ὁ Ὠρεῶν Φιλόθεος

Ἀκριβές Ἀντίγραφον
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Ὠρεῶν Φιλόθεος

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
κ. ΜΑΡΚΟΥ

* * *

- Ἐκδότης: Ἡ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνούσσων - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ἴστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τοῦ κατηχητικού καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 2092

Αριθ.

Διεκπ. 900

Ἀθήνησι τῇ 15^ῃ Μαΐου 2020

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 3023

Πρός

Τό Εὐσεβές Ὁρθόδοξο Πλήρωμα
τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Συνοδικός εὐχαριστήριος λόγος»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μέ αἰσθήματα δοξολογίας καί αἴνου πρὸς τόν Τριαδικό Θεό μας, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνεται καί πάλι πρὸς ἐσᾶς, τὰ ἐκλεκτά πνευματικά παιδιὰ τῆς, γιά νά σᾶς χαιρετίσει μέ τόν Πασχάλιο χαιρετισμό «Χριστός Ἀνέστη» τῶρα πού, μετὰ ἀπό ἀκούσια μακρά περίοδο σωματικῆς ἀπουσίας σας ἀπό τίς κοινές λατρευτικές συνάξεις μας, εἰσήλθατε καί πάλι στόν Ἅγιο Οἶκο τοῦ Θεοῦ, γιά νά λατρεύσουμε «ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομα»¹ τοῦ Ἀγίου Θεοῦ μας.

Ἡ περίοδος πού παρήλθε ἦταν σκληρή καί πικρή γιά ὅλους μας. Κυριολεκτικά, ματώσαμε γιά τήν ἀπουσία σας ἀπό τούς Ναούς. Ὅμως, ἐάν γιά ἐσᾶς ἡ ἀπουσία σας ἀπό τίς κοινές λατρευτικές συναθροίσεις μας ἦταν ὀδυνηρή, γιά τοὺς ποιμένες σας, ἐπισκόπους καί πρεσβυτέρους, ἡ σωματική ἀπουσία σας ἦταν ὁ μεγαλύτερος πειρασμός καί ὁ μεγαλύτερος πόνος πού ἔχουμε βιώσει στήν ποιμαντική διακονία μας. Στ' ἀλήθεια, πόσο χαρούμενος μπορεῖ νά εἶναι ὁ πατέρας σέ ἓνα σπιτικό πού ἀπουσιάζουν τὰ παιδιὰ του; Πόσο μπορεῖ νά εὐφραίνεται σέ γιορτῆ μόνος του; Πῶς νά ἀπολαύσει τήν τράπεζα πού γέμει, ὅταν στεροῦνται τοῦ «Ἄμνου» τὰ τέκνα Του;

Σᾶς ὁμολογοῦμε, ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὅτι, ἐάν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δέν παρηγοροῦσε τίς καρδιές μας, ἐάν δέν ἀνοίγε χαράμαδες ἰλαροῦ φωτός στά σκότη πού μάς κύκλωσαν, ἐάν δέν μετέδιδε τήν δυνατή ἐμπειρία τῆς δικῆς σας πνευματικῆς παρουσίας μέσα στοὺς Ναούς πού ἱεροπρακτοῦσαμε καί λειτουργοῦσαμε, ὁ πειρασμός θά ἦταν ἀβάστακτος. Ἡ ἴδια Χάρη τοῦ Θεοῦ, εἴμασθε βέβαιοι, παρηγόρησε καί τίς δικές σας καρδιές καί γλύκανε τόν πόνο σας. Σᾶς μετέγγισε τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ στίς «κατ' οἶκον»

¹ Θεία Λειτουργία ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Εκκλησίες σας. Καί σταθήκατε σταθεροί στήν πίστη, ἀποκρούοντας ὅλα τὰ πνεύματα τῆς πλάνης.

Δοξολογοῦμε τόν Θεό γιά ἐσάς. Γιά τήν ὑπομονή σας στίς θλίψεις. Γιά τήν σταθερότητά σας στήν πίστη. Γιά τήν ἐμπιστοσύνη σας στήν Ἐκκλησία. Ζή Κύριος Παντοκράτωρ, ζή καί ἐμεῖς «ἰδοῦ ζῶμεν»² μέ Αὐτόν καί μέσῳ Αὐτοῦ.

Μᾶς ἀζιώνει, λοιπόν, ὁ Κύριος τῆς ταπεινώσεως καί τῆς δόξης σήμερα Κυριακή νά ἀνταμώσουμε καί πάλι στόν Οἶκο τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός μας, νά Τόν ὑμνήσουμε ἀπό κοινοῦ, νά συνακροασθοῦμε τῶν ρημάτων τῆς Ζωῆς καί νά μετασχοῦμε στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς, μεταλαμβάνοντας «Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον»³. Μόνο δοξολογία καί αἶνος ξεχύνεται ἀπό τίς καρδιές μας. Δοξολογία καί αἶνος πρὸς Αὐτόν πού εἶναι γιά ἐμᾶς τὸ πᾶν, ὅπως πολὺ χαριτωμένα ἔλεγε συχνὰ ὁ ὁσῖος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

ὡς γνωστόν, ἡ προσέλευσή μας στίς κοινές λατρευτικές συναντήσεις μας γίνονται ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις πού ἔθεσε ἡ εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, μέ σκοπὸ τήν διασφάλιση τῆς δημόσιας ὑγείας. Μὲ προηγουμένη μας Ἐγκύκλιο ἐνημερωθήκατε ἐπ' ἀκριβῶς γιὰ τὸν τρόπο τῆς προσελεύσεώς μας στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς. Ἐμεῖς, ὡς ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ὀφείλομε νά ἐφαρμόσουμε ἐπ' ἀκριβῶς καί αὐτές τίς συστάσεις. Συνεργασθῆκαμε καί συνεργαζόμεστε μέ τήν ἑλληνικὴ πολιτεία καί μέ τήν εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ, πρὸς ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας. Αὐτὸ θά συνεχίσουμε νά κάνουμε. Γι' αὐτὸ καί πάλι σᾶς προτρέπουμε σέ πιστὴ ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν συστάσεων τῆς εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς. Θέλουμε, ὁμως, νά γνωρίζετε ὅτι ἡ συνεργασία μας αὐτὴ σέ καμμία περίπτωση, δέν ξεπέρασε ὄρια, τὰ ὁποῖα ἡ Ὁρθόδοξος πίστη καί ζωὴ μας, ἀλλὰ καί ἡ παράδοσή μας ἔχουν θέσει. Σᾶς διαβεβαιώνουμε ὅτι, χάριτι Θεοῦ, παραμένουμε ἀγρυπνοὶ φύλακες τῶν ὁρίων πού ἔθεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, διὰ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καί τῶν Ἁγίων Συνόδων. Κόκκινες γραμμὲς οὔτε ξεπεράσθηκαν οὔτε θά ξεπερασθοῦν.

Εἶναι ἀδύνατον καί σέ αὐτὴν τήν Ἐγκύκλιό μας νά μὴ μνημονεύσουμε εὐγνωμόνως καί νά μὴ προσευχηθοῦμε, ἰδιαιτέρως, γιὰ τοὺς ἰατροὺς, τοὺς ἐρευνητές, τὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ καί ὅλους τοὺς ἐργαζομένους στὰ νοσοκομεία τῆς πατρίδος μας. Τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸν θυσιαστικὸ κόπο τους. Ὁ Κύριος νά ἀνταποδώσει τήν θυσιαστικὴ προσφορὰ τους μέ πλῆθος εὐλογιῶν.

Προσευχόμεστε, ἀκόμα, γιὰ τήν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων, ἐκ τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀδελφῶν μας. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, Συνοδικῆ Ἀποφάσει, θά ψαλεῖ «Τρισάγιον» ὑπὲρ αὐτῶν.

² Κορ. Β' 6,9.

³ Θεία Λειτουργία ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Προσευχόμεστε, ἐπίσης, ἐκτενῶς ὑπὲρ τῆς ἐξευρέσεως καταλλήλου θεραπευτικῆς ἀγωγῆς πού θά περιορίσει καί θά ἐξαλείψει τὴν πανδημία.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις σᾶς ὑποδεχόμεστε μέ ἀπειρῆ ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι χαρὰ στόν Οἶκο τοῦ Θεοῦ, στόν Οἶκο τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, στόν δικὸ σας Οἶκο καί σᾶς εὐλογοῦμε πατρικά ὅλους. «Εἰσέλθετε, λοιπόν, ὅλοι στήν χαρὰ τοῦ Κυρίου σας. Καί ἐκεῖνοι πού πρῶτοι φθάσατε κι ὅσοι ἤλθατε δεύτεροι, λάβετε τὸν μισθὸν σας. Πλούσιοι καί φτωχοὶ πανηγυρίστε. Ὅσοι ἐγκρατευθήκατε, ἀλλὰ κι ἐκεῖνοι πού ἔχετε βραδυπορήσει στήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν, τιμήσατε τὴν σημερινὴ ἡμέρα. Ὅσοι νηστεύσατε καί ἐκεῖνοι πού δέν νηστεύσατε, εὐφρανθεῖτε σήμερα. Ἡ (Ἁγία Τράπεζα) εἶναι γεμάτη, ἀπολαύστε τὴν ὅλοι. Ὁ Μόσχος εἶναι ἀφθονος καί ἀνεξάντλητος. Δέν ἐπιτρέπεται, λοιπόν, νά φύγει κάποιος πεινασμένος. Ὅλοι ἀπολαύστε τὸ Συμπόσιο πού παρατίθεται γιὰ τοὺς πιστοὺς. Ὅλοι ἀπολαύστε τὰ θεῖα δῶρα πού προσφέρει ἡ Θεία ἀγαθοσύνη. Κανένας πιά νά μὴ θρηνεῖ τὴν φτώχεια του, γιατί τώρα ἔγινε φανερὴ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνη πού προσφέρεται σ' ὅλους ἐξίσου. Κανένας νά μὴ κλαίει πιά γιὰ τὰ πταίσματά του, γιατί συγχώρεσή μας εἶναι ὁ Ἀναστημένος Κύριος. Κανένας ἄς μὴ φοβάται πιά τὸ θάνατο, γιατί ὁ θάνατος τοῦ Σωτήρα μας, μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸ θάνατο»⁴.

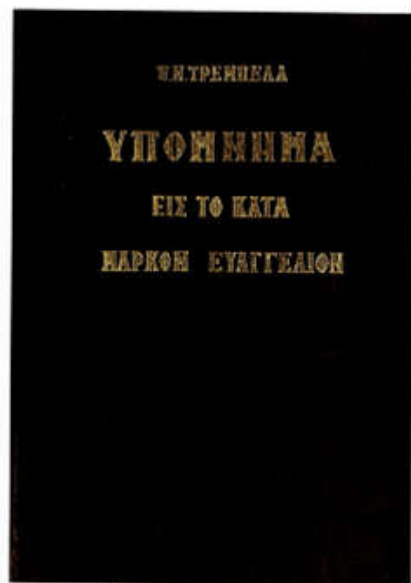
Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ ἐξουσία στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

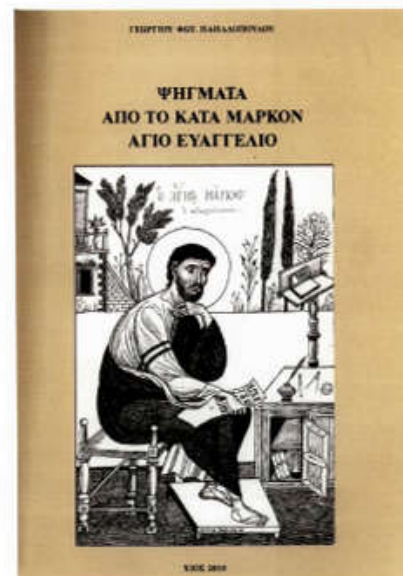
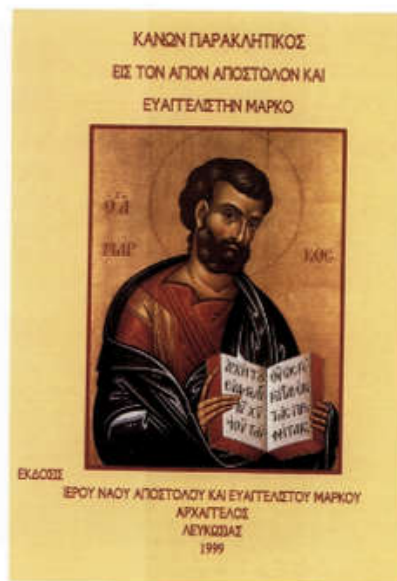
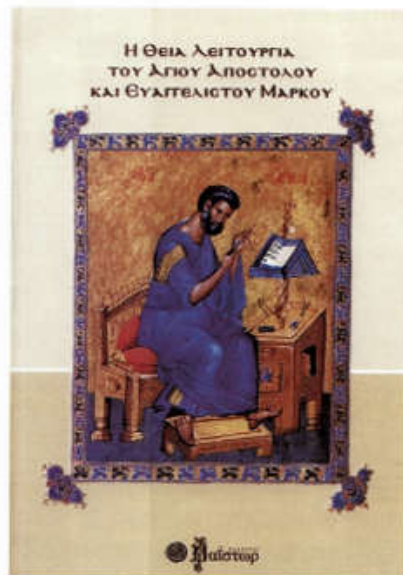
- † Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος
- † Ὁ Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος
- † Ὁ Παραμυθίας, Φιλιππῶν καί Γηρομερίου Τίτος
- † Ὁ Μηθύμνης Χρυσόστομος
- † Ὁ Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας Χρυσόστομος
- † Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος
- † Ὁ Λευκάδος καί Ἰθάκης Θεόφιλος
- † Ὁ Θηβῶν καί Λεβαδείας Γεώργιος
- † Ὁ Παροναξίας Καλλίνικος
- † Ὁ Φωκίδος Θεόκτιστος
- † Ὁ Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς Τουστίνος
- † Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου Στέφανος
- † Ὁ Σισανίου καί Σιατιστῆς Ἀθανάσιος
- Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
- † Ὁ Ὠρεῶν Φιλόθεος

Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Ὠρεῶν Φιλόθεος

⁴ Κατηχητικὸς Λόγος ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 824

Αριθμ.

Διεκπ. 253

Έν Χίω τη 17^η Μαρτίου 2020

Μνήμη Αλεξίου του ανθρώπου του Θεού

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 42

Πρός
τόν Ίερόν Κληρόν
καί τόν εὐσεβή λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως

«Τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἀρχιεπίσκοπος μάζεψε τοὺς παπάδες καὶ διέταξε νὰ κλείσουν ὅλες οἱ ἐκκλησίες, καὶ νὰ εἰδοποιηθοῦν τὰ ποιμνία πὼς λειτουργία χριστουγεννιάτικη δὲν θὰ γίνει, παρά θ' ἀγρυπνήσουν οἱ χριστιανοὶ ὅλοι στοὺς τοίχους ἀπάνω.... Ἐτσι γιόρτασαν οἱ Μεσολογγίτες τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1822»

(Πηγελ. Δέλτα, Μεσολογγίτικα Χριστούγεννα).

Χριστιανοὶ μου! Παιδιά μου!

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!

Δοξάζομεν τόν Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποιος «ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγε».

Δοξάζομεν τόν Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποιος ἐποίησεν τόν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσίν Του».

Δοξάζομεν τόν Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποιος, παρά τὴν παρακοήν μας καὶ τὴν πῦσιν μας «οὐκ ἀπεστράφη τό πλάσμά Του εἰς τέλος, ὃ ἐποίησε, οὐδέ ἐπελάθετο ἔργου χειρῶν Του».

Δοξάζομεν τόν Υἱόν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος «μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβε, Θεός ὢν κατ' οὐσίαν» καὶ «ὄλως ἦν ἐν τοῖς κάτα καὶ τῶν ἄνω οὐδὲ ὄλως ἀπῆν».

Δοξάζομεν τόν Θεάνθρωπον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὅποιος «γενόμενος ὑπὸ θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», «κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συνέτριψε μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων», «ἀναστάς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ὁδοποιήσας πᾶσι σαρκί τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν».

Δοξάζομεν τόν Θεόν, «ὐπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν καὶ οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων».

Εἰς τό πλαίσιον αὐτῆς τῆς δοξολογίας τοῦ Θεοῦ «πάντων ἔνεκεν», ἀντιμετωπίζομεν καὶ τὴν προκύψασαν δοκιμασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοῦ ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐξ ἑνός αἵματος (πρβλ. Πράξ. ιζ', 16), ἡ ὁποία προήλθεν ἀπὸ τόν Covid 19 (κοροναϊόν).

Τὴν ἀντιλαμβάνομεθα ὄχι ὡς ὀργὴν τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, διότι «ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν», ἀλλ' ὡς πνευματικὴν εὐκαιρίαν ἐνισχύσεως τῆς πίστεώς μας, ἀσκήσεως τῆς ὑπομονῆς μας, καλλιέργειας τοῦ προσευχητικοῦ μας ἤθους καὶ κυρίως μετανοίας.

Ἄπαντα αὐτὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν ἀπὸ τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν. Καὶ ἐν ἀκόμῃ νὰ συνειδητοποιήσωμεν τὴν ἀδυναμίαν τῆς βαβελικῆς μας οἰήσεως, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ διάθεσις αὐτονομῆσές μας ἀπὸ τόν Θεόν, ἀπέναντι εἰς τὴν ἰδικὴν Του παντοδυναμίαν. Διότι «βοηθός καὶ σκεπαστής» δι' ἡμᾶς εἶναι ὁ Θεός.

Πρὸς τοῦτοις, ὁμως, ὀφειλομεν νὰ πορευόμεθα καὶ κατὰ τὰς ἐντολάς Του, ὅπως ἔχουν εὐκρινῶς διατυπωθῆ εἰς τό θεόπνευστον κείμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἰδικότερον ὀφειλομεν:

α). **Σεβασμόν** πρὸς τοὺς ἀρμοδίους ἐν τέλει ὄντας, ἦτοι τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν, διότι «πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίας ὑπερεχούσαις ὑποτασέσθω» (Ρωμ. ιγ', 1).

β). **Ἐμπιστοσύνην** πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας Ἱατροὺς καὶ ὄλον τό Νοσηλευτικόν Προσωπικόν, οἱ ὅποιοι θυσιαστικῶς παρέχουν τὰς ὑπηρεσίας των καὶ δι' αὐτό τοὺς εὐγνωμονοῦμεν προσευχόμενοι δι' αὐτούς, διότι «Κύριος ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις Αὐτοῦ» (Σοφία Σειράχ λη', 6) καὶ «τίμα τόν ἱατρόν πρὸς τὰς χρεῖας αὐτοῦ τιμαῖς αὐτοῦ, καὶ γὰρ αὐτόν ἔκτισε Κύριος» (Σοφία Σειράχ λη', 1).

γ). **Υπακοήν** εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, Αὐτός ὁ Κύριος παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀπερίσειστος στῦλος καὶ τό ἀκλόνητον ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας. Ὑπακοή καὶ εἰς τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι φέρουν τό βάρος τῆς εὐθύνης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ὑγίειαν τοῦ ἐμπειπιστευμένου εἰς αὐτούς λογικοῦ ποιμνίου «πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελεῆς γὰρ ὑμῖν τοῦτο» (Ἐβρ. ιγ', 17). Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἀνυπακοή ἐστέρησεν τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου.

Είς τό πλαίσιον, λοιπόν, τῶν μέτρων ἀντιμετώπισεως τῆς ἀναφύσεως αὐτῆς καταστάσεως ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τοῦ ὑπ'ἀρ. 1371/619/17-3-2020 Ἐγκυκλίου Σημειώματος καί συμφώνως πρός τήν παράγραφον 8 τοῦ Δελτίου Τύπου τῆς Ἐκτάκτου Συνεδριάσεως Αὐτῆς τῆς 16-3-2020 ἀπέστειλεν εἰς ἡμᾶς τό ὑπ'ἀρ. 872/τ. Β' /16-3-2020 Φ.Ε.Κ., τό ὁποῖον περιλαμβάνει τήν ὑπ' ἀρ. 2867/Υ1 Κοινήν Ὑπουργικήν Απόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί Ὑγείας μέ θέμα: «Ἐπιβολή τοῦ μέτρου τῆς προσωρινῆς ἀπαγόρευσης τῆς τέλεσης κάθε εἶδους λειτουργιῶν καί ἱεροπραξιῶν στούς θρησκευτικούς χώρους λατρείας γιά τό χρονικό διάστημα ἀπό 16-3-2020 ἕως 30-3-2020», ὅπερ καί συνημμένως κοινοποιοῦμεν εἰς ὑμᾶς.

«Περίλυπος ἐγένετο ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἕως θανάτου» (πρβλ. Ματθ. κστ', 38). Καλοῦμεθα πρό τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος νά ἄρωμεν Σταυρόν μέγαν καί βαρύν, καθ' ὅσον ἡ μακράν τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου καί τοῦ Ποτηρίου τῆς ζωῆς παραμονή ἡμῶν γεννᾶ θλίψιν καί ἄλγος καί ἀδυναμίαν. Εἰς τό θεοῖδρυτον Μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας ἠθέλαμεν προσφύγει διά νά παρακαλέσωμεν δι' ὄλην τήν ὑφήλιον, διά τοὺς ἀσθενούντας, διά τοὺς ἰατροὺς καί νοσηλευτάς, διά πᾶσαν ἀρχήν καί ἐξουσίαν ἐν τῷ Κράτει ἡμῶν, ἡ ὁποία διαχειρίζεται μετ' εὐθύνης τήν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος, διά τόν φιλόχριστον Ἑλληνικόν Στρατόν, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς τά ὄρια τῆς Πατρίδος γῆς τόν ὑπέρ πάντων ἀγῶνα.

«Εἰς τὴ θεία Εὐχαριστία ἡ Λατρεία τοῦ Χριστιανοῦ κορυφώνεται καί τελειώνεται, διότι κατ' ἐξοχὴν στὸ Μυστήριον αὐτὸ πραγματοποιεῖται ἡ βαθύτερη καί οὐσιαστικότερη ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν θεωμένη σάρκα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Κυρίου καί ὁ πιστὸς οικειώνεται τὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ Θεοῦ.

Κοινωνῶν ὁ πιστὸς τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον» ἀφθαρτίζεται, ἀθανατίζεται καί σώζεται ἀπὸ τὴν σπουδαιότερη συνέπεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, τὸν θάνατον.

Στὴν Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας ὁ πιστὸς ὁμιλεῖ μέ τὸν Θεό, δοξολογεῖ τὸν Θεό, εὐχαριστεῖ τὸν Θεό, ἀλλὰ μόνον στὴν θεία Εὐχαριστία ἐναγκαλίζεται τὸν Χριστό, συνουσιεῖται μέ τὸν Χριστό, μείγνυται ἀμείκτως καί ἐνώνεται ἀσυγχῶτως μέ τὸν ἀγαπημένο Κύριο.

Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει κάτι ἐπιθυμητότερο γιά τὸν πῆλιον, θνητὸ καί ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο; Ὑπάρχει μεγαλύτερη φανέρωση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν σάρκωσή Του καί τὴν συνεχῆ προσφορά τῆς θεωμένης καί ἐνδόξου σαρκὸς Του, γιά νά συμμετάσχουμε καί ἐμεῖς στὴ δική Του θέωση

καὶ δόξα;» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Θέματα Ἐκκλησιολογίας καί Ποιμαντικῆς).

Ἄλλ' ὁμως δέν ἀπελπίζομεθα. Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχομεν, ἀλλὰ θαρροῦμεν ὁ Χριστὸς νενίκηκε τὸν κόσμον (πρβλ. Ἰωάν. ιστ', 33).

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Πρὸς τοῦτοις, ἐντελλόμενοι ὅπως τηρήσητε τὰ ὡς ἄνω διαλαμβανόμενα συνιστῶμεν εἰς ὑμᾶς καί τοῦτο: **Εἰς τινὰς Ἱεροῦς Ναοῦς οἱ εὐλαβεῖς Κληρικοί μας ἔχουν Προηγιασμένον Ἅγιον Ἄρτον** διά τὴν τέλεσιν τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων.

Εἰς αὐτάς τὰς περιπτώσεις ὁ Ἱερεὺς θά τηρήσῃ ὁλοήμερον αὐστηράν ἄλαδον νηστείαν καί ξηροφαγίαν καί ἀνάγνωσιν τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τῆς Θείας Μεταλήψεως καί θά προσέλθῃ τὴν ἐπομένην λίαν πρωῒ νηστικός εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν ὅπου καί ἐνδύομενος ἅπασαν τὴν Ἱερατικὴν Στολήν τῶν σχετικῶν Ἀκολουθιῶν θά ἀνοίξῃ μετὰ φόβου Θεοῦ καί εὐλαβείας τὸ ἱερόν ἀντιμήνσιον καί θά καταλύσῃ ἐντὸς Ἁγίου Ποτηρίου ἅπαντας τοὺς Προηγιασμένους Ἁγίους Ἄρτους. **(Αὐτονόητον εἶναι ὅτι αὐτὸ δέν ἀφορᾷ εἰς τὸν Ἅγιον Ἄρτον τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ὁ ὁποῖος φυλάσσεται εἰς τὸ Ἱερόν Ἀρτοφύριον καί ὁ ὁποῖος θά παραμείνῃ διά πᾶσαν γριάν).**

Χριστιανοί μου! Παιδιά μου!

Ἄς ἀποδεχθῶμεν τὴν κατάστασιν αὐτὴν ὡς Κανόνα, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, «κρίμασιν, οἷς Ἐκεῖνος οἶδεν», ἕνεκα «τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων», διά τὰ ὁποῖα ἡμεῖς εἴμεθα ὑπεύθυνοι.

Ἄς ἀντιμετωπίσωμεν τὸν βαρύν αὐτὸν Κανόνα πνευματικῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς εὐσεβεῖς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς.

Ἄς κλεισθῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, τὴν «κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν» καί εἰς τό «ταμεῖον» μας, τὸν χώρον τῆς προσευχῆς μας καί ἄς προσευχηθῶμεν μετὰ μεγαλυτέρας ζέσεως καρδίας. Πατρικῶς ἐντελλόμεθα οἱ εὐλαβεῖς Κληρικοί μας νά ἐπιτελοῦν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὄλων τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ νυχθημέρου, ὑπὲρ τῶν Ἐνοριτῶν τῶν, οἱ δέ λαϊκοὶ πιστοὶ νά ἀναγιγνώσκουν τὴν πρωΐαν τοὺς Ψαλμούς τοῦ Ἐξαψάλμου καί τό ἔσπερας τό Μικρὸν Ἀπόδειπνον μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας μας.

Ἄς ἀποτελέσῃ ὁ Κανόνας αὐτὸς εὐκαιρίαν ὥστε ἕκαστος ἐξ ἡμῶν «ἐλθῶν εἰς ἑαυτόν» (Λουκ. ιε', 17), νά ἀναμνησθῇ τῆς ὠραιότητος τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔχομεν οὐσίαν καί λόγον καί ἔργον ἀπομακρυνθῇ, καί διά τῆς θυρανοξίου τοῦ Παραδείσου μετανοίας, νά ὑποστῶμεν

ἀλλοιώσιν εὐπρεπεστάτην, ὥστε νά καταστῶμεν σύμμορφοι τῆς εἰκόνας τῆς δόξης τοῦ Κυρίου μας.

Ἄς μελετήσωμεν, κατά τὴν διάρκειαν τοῦ Κανόνος αὐτοῦ, τὸν θεῖον λόγον, τὴν Ἁγίαν Γραφήν, «τά ἱερά γράμματα, τὰ δυνάμενα ἀνθρώπους σοφίσαι» (Β' Τιμ. γ', 15), τοὺς βίους τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἕτερα πνευματικὰ κείμενα, τὰ ὅποια θά σταλάξουν «δρόσον Ἀερμών» (Ψαλμ. ρλγ', 3) εἰς «τάς κεκαυμένας καὶ χέρσους καρδίας» μας καὶ θά σβήσουν τὴν δίψαν μας διὰ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον (πρβλ. Ἰωάν. δ' 14).

Ἄς αἰσθανθῶμεν διὰ τοῦ Κανόνος αὐτοῦ τὸν πόθον τῆς ἐλάφου ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, τὴν νοσταλγίαν τῆς προσελεύσεως μας εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μας, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ὅταν εἶχομεν τὴν ἐλευθερίαν, πολλάκις ἀπουσιάζαμεν, ἐκκλίναντες «τάς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις» (Ψαλμ. ρμ', 4) καὶ παραιτούμενοι τῆς βασιλικῆς προσκλήσεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ «γυναῖκα ἔγημα, ζεύγη βοῶν ἠγόρασα, ἀγρόν ἠγόρασα, ἔχε με παρητημένον» (Λουκ. ιδ' 18-20).

Ἄς ἀναφυῆ, διὰ τοῦ Κανόνος αὐτοῦ, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ὁ θεῖος ἔρωσ τῆς προσελεύσεώς μας εἰς τὸ Ἅγιον Ποτήριον μὲ τὸ ματωμένον κάλυμμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάσσεται ὁ «πολύτιμος μαργαρίτης» (Ματθ. ιγ', 45,46), ὁ θησαυρὸς τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ διὰ τῆς Ἀκολουθίας τῆς Θείας Μεταλήψεως νά προετοιμαζώμεθα ὥστε, ὅταν ἐπισητῆ παντευλόγητος καὶ πανευφρόδυνος αὐτὴ ἡ ἡμέρα, νά ἐπαναλάβωμεν:

*«Ἰδοὺ βαδίζω, γῆρινον τίποτα
δὲν ἔχει μέσα ὁ λογισμὸς μου
γιατὶ μὲ κάλεσε συντρέπεζον
ὁ Ἀντρατῆς ὅλου τοῦ κόσμου»*

(Γ. Βερίτη: Ὁ Κοινωνικός)

Ἄς ἐνισχύσωμεν τοὺς θεοσδότους δεσμούς τῆς οἰκογενείας μας, ἡ ὅποια ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῶς ἐξωστρεφούς ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς μας, ἐκλονίσθη μὲ ἐμφανεῖς δυσμενεῖς συνεπειὰς εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πατρίδος μας.

Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ Κανόνος, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπέβαλεν ὁ Χριστὸς μας, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν παρέχει εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς ἐξῆς εὐκαιρίας:

α) Ὁ Ρ/Σ ΣΗΜΑΝΤΡΟ (93,1 FM, ἰστοσελίς:

simantrochios.blogspot.gr,

τηλ. 2271044040) θά μεταδίδη καθημερινῶς ὅλας τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας, κατά τὰς καθιερωμένας ὥρας.

β) Ὁ Ρ/Σ ΣΗΜΑΝΤΡΟ θά μεταδίδη ἐκάστην Κυριακὴν, μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ Θεῖον Κήρυγμα τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου μὲ θέμα: «**Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ**».

γ) Ὁ Ρ/Σ ΣΗΜΑΝΤΡΟ θά μεταδίδη τοὺς ὑπὸ ἀναστολήν Κύκλους Μελέτης Ἁγίας Γραφῆς:

i) τῆς Γ.Ε.Χ.Α. ἐκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν 11.00' καὶ

ii) τῆς Πνευματικῆς Ἑστίας «**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΚΙΑΛΛΑΣ**» ἐκάστην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12.00'.

δ) Ἡ ἰστοσελίς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν (www.imchiou.gr) θά ἀναρτᾷ

i) ἐκάστην Τετάρτην τὰ ἐβδομαδιαῖα μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ὅλων τῶν βαθμίδων προκειμένου νά τὰ μελετοῦν τὰ Κατηχητόπουλα,

ii) ἐκάστην Παρασκευὴν τὸ γραπτὸν θεῖον κήρυγμα ἐπὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος τῆς Κυριακῆς.

iii) τακτικῶς κείμενα θεολογικοῦ πνευματικοῦ περιεχομένου, καὶ

iv) ὁσάκις ἀπαιτηθῆ, Ἐγκυκλίους καὶ Ἀνακοινώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Χριστιανοὶ μου! Παιδιά μου!

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν! Ἡ Ἐκκλησία μας μέσα ἀπὸ τίς δοκιμασίαις Της πάντοτε ἐδοξάσθη. «Πολλὰ τὰ κύματα καὶ χαλεπὸν τὸ κλυδώνιον· ἀλλ' οὐ δεδοίκαμεν μὴ καταποντισθῶμεν· ἐπὶ γὰρ τῆς πέτρας ἐστήκαμεν. Μαινέσθω ἡ θάλασσα, πέτραν διαλῦσαι οὐ δύναται· ἐγειρέσθω τὰ κύματα, τοῦ Ἰησοῦ τὸ πλοῖον καταποντίσαι οὐκ ἰσχύει· ...Ἐκκλησίαν Θεοῦ οὐκ ἰσχύεις καταλῦσαι. Ἀλλὰ πολεμεῖς αὐτήν, οὐ δυνάμενος βλάψαι τὸν πολεμούμενον...Σκληρὸν γὰρ σοὶ πρὸς κέντρα ὄξεα λακτίζειν. Οὐκ ἀμβλύεις τὰ κέντρα, ἀλλὰ τοὺς πόδας αἰμάσσεις· ἐπεὶ καὶ τὰ κύματα τὴν πέτραν οὐ διαλβει, ἀλλ' αὐτὰ εἰς ἄφρον διαλύονται, Οὐδὲν Ἐκκλησίας δυνατώτερον, ἀνθρώπε» (Ἰωάννης Χρυσόστομος, Migne, 51, 427).

Καὶ πάλιν

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου!

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

+Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΛΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 904
Αριθμ.
Διεκπ. 285

Εν Χίφω τῆ 7^η Ἀπριλίου 2020
Μνήμη Καλλιανίου μάρτυρος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 43

Πρός
τὸν Ἱερόν Κληρὸν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Εὐλαβεῖς Πρεσβύτεροι,

Με τὴν Χάριν καὶ τὴν Βοήθειαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ (πρβλ. Εξῆδ. κ', 2, Ἡσ. μγ', 10), ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, πορευόμεθα καὶ ἐφέτος πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα. Πορευόμεθα πρὸς τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας καλούμεθα νὰ συμπορευθῶμεν μετὸν Δεσπότην Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ ὁδὸς μας (πρβλ. Ἰωάν. ιδ', 6), νὰ συσταυρωθῶμεν μετὸν Δεσπότην Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ ἄμωμος Ἀμνός (Ἡσ. νγ', 7), καὶ νὰ συναναστηθῶμεν μετὸν Δεσπότην Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωὴ (πρβλ. Ἰωάν. ια', 25).

Ὅμως, ὁ ἐφετινὸς ἑορτασμός τελεῖται «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάν. κ', 19) «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» (Ἰωάν. κ', 19), ὅπως ἀκριβῶς ἐκέينو τὸν πρῶτον Ἅγιον Πάσχα τοῦ 33 μ.Χ. Ὁ ἐφετινὸς ἑορτασμός τελεῖται χωρὶς τὴν φυσικὴν ἀναντικατάστατον, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὴν παρουσίαν τοῦ πιστοῦ λαοῦ εἰς τοὺς Ἱεροὺς μας Ναοὺς, «οὐ δύνησεται ὁ λαὸς προσαναβῆναι πρὸς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ» (Εξῆδ. ιθ', 23), χωρὶς τὴν μετοχὴν των εἰς τὸ Ποτήριον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἀφθαρτοποιεῖ καὶ ζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπον. Ἡμεῖς, μόνι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας, θὰ τελῶσωμεν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, θὰ προσφέρωμεν τὴν ἀναιμακτον μυσταγωγίαν «ὑπὲρ τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων». Θὰ ζήσωμεν ἐν ἕτερον Πάσχα, μᾶλλον πνευματικόν, τὸ ὁποῖον θὰ πληρῶσῃ τὴν ψυχὴν μας τῆς ἀγωνίας τῆς Γεσημανῆς (Λουκ. κβ', 44), τῆς ὀδύνης τοῦ Γολγοθᾶ (Ἡσ. νγ', 4) ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνεκφράστου καὶ ἀνεκκαλήτου χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως (Ἰωάν. κ', 20). Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ προσομιλήσῃ πρὸς τὸν Θεόν «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ὡς λαλεῖ φίλος πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ» (Εξῆδ. λγ', 11), καθὼς ὁ Θεόπτης προφήτης Μωϋσῆς εἰς τὸ Σινᾶ τῆς μονώσεώς του, καθὼς Αὐτός ὁ Κύριος τὴν ὥραν τῆς ὑπερφουοῦς προσευχῆς, καθὼς ὁ ἀδιάλειπτος χορὸς τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Ἀσκητῶν «ἐν ὄρει καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς» (Ἐβρ. ια, 38). Ἀσφαλῶς, θὰ αἰσθανθῶμεν βωρυτερον τὸ ὠμοφόριον καὶ τὸ ἐπιτραχήλιον μας, ἐφ' ὅσον αἱ ψυχαι, τὰς ὁποίας μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστός, δέν θὰ εὐρίσκωνται προσευχόμεναι ἐντὸς τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν, «ὕμεῖς δὲ οὐκ ἐξελεύσαθε ἕκαστος τὴν θύραν τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἕως πρῶτῃ» (Εξῆδ. ιβ', 22), ἀλλ' ἡμεῖς ὡς ἐντολοδόχοι των θὰ ἰστάμεθα μεσίται των πρὸς τὸν Κύριον.

Ταῦτα ἔχοντες κατ' ἀρχὰς ὑπ' ὄψει καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 3018/1654/741/7-4-2020 Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος διὰ τῆς ὁποίας διαβιβάζεται ἡμῖν ἡ συνημμένη ῥδε ὑπ' ἀρ. Δ1α/ΓΠ.οικ. 23093 Κοινὴ Ὑπουργικὴ Ἀπόφασις (Κ.Υ.Α.) τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Ἱεροσκευμάτων καὶ Ὑγείας μετὸ θέμα: «*Επιβολὴ τοῦ μέτρου τῆς προσωρινῆς ἀπαγόρευσης τῆς τέλεσης κάθε εἶδους λειτουργιῶν καὶ ἱεροπραξιῶν στοὺς θρησκευτικοὺς χώρους λατρείας γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 12.4.2020 ἕως 20.4.2020*», ἐντελλόμεθα ὑμῖν τὰ ὡς κάτωθι:

1. Θὰ τελεσθῆ εἰς τὸν **Ἑνοριακὸν Ἱερόν Ναόν**, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφημερεύετε, **καὶ μόνον**, ἀπόσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας ἀπὸ τῆς 12ης ἕως καὶ τῆς 20ῆς Ἀπριλίου 2020, ὡς ὀρίζονται εἰς τὰ «Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 2020», ἐκδόσεις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, (σελ. 181 - 193). Ἡ τέλεσις τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν θὰ εἶναι λιπὴ καὶ σεμνοπρεπῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἦθος καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Μᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

2. Αἱ ὡς εἴρηται Ἱεραὶ Ἀκολουθιαὶ θὰ τελεσθῶν ὑποχρεωτικῶς «*τῶν θυρῶν κεκλεισμένων*» (Ἰωάν. κ', 19), τὸσον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅσον καὶ τοῦ αὐλείου χώρου. Αἱ θύραι θὰ ἀνοίγωνται τοὐλάχιστον δύο ὥρας μετὰ τὸ πέρας τῶν κατὰ τὴν πρῶταν ἐκάστης ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἧται ἀπὸ τῆς 11^{ης} πρῶνιῆς ὥρας ἕως τὴν 1^{ην} μ.μ., πλην τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅτε, καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθιαὶ αὐτῆς περατοῦνται ἀργότερον, τὸ ἄνοιγμα τῶν θυρῶν γενήσεται ἀπὸ τῆς 1^{ης} μ.μ. ὥρας ἕως τὴν 5^{ην} μ.μ.

3. Κατὰ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας θὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ **οὐκί πλείονα τῶν τεσσάρων (4) προσώπων**, ἧται ὁ Ἱερεὺς, ὁ Ἱεροψάλτης, ὁσάκις ἀπατηθῆ καὶ δεῦτερος Ἱεροψάλτης, καὶ ἕνας βοηθὸς τοῦ Ἱερέως. Οἱ ὡς εἴρηται θὰ τηρῶσι τὰ ὀρισθέντα μέτρα ἀσφαλείας.

4. **Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ λειτουργία τῶν ἐξωτερικῶν μεγαφῶνων τῶν Ἱερῶν Ναῶν.**

5. Κωδωνοκρουσία θὰ γίνῃ μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅτε θὰ σημάδων πενήμιμος οἱ κώδωνες, ὡς εἴθισται, καὶ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, ψαλλομένου τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη», χαρμοσύνως καὶ πανηγυρικῶς, καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περίπτωσιν.

6. Τὸ Ἱερόν Εὐχέλαιον θὰ τελεσθῆ τὴν πρῶταν τῆς Μεγάλης Τετάρτης μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων.

7. Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν μετὰ τὸ πέρας τῶν πρῶτων Ἀκολουθιῶν (Μεγάλων Ὡρῶν καὶ Ἑσπερινοῦ Ἀποκαθλώσεως) θὰ τελεσθῆ **ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ μόνον (καὶ πάλιν τῶν θυρῶν κεκλεισμένων)** «Τρισάγιον» ὑπὲρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν κεκοιμημένων ἐνορπιῶν. Ὅσοι ἐνορπιῶται ἐπιθυμοῦν νὰ μνημονευθοῦν ὀνόματα, δύνανται νὰ τὰ ἀποστείλουν ἕως τοῦ ἀπογεύματος τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

8. Ἡ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν θὰ περιορισθῆ ἀποκλειστικῶς **ἐντὸς** τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

9. Ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὥραν 12.00', ἡ δὲ Θεία Λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως δέν θὰ περατωθῆ πρὸ τῆς 01.20' ὥρας.

10. Φωτογραφίαι καὶ λοιπαὶ εἰκόνες δέν θὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας.

11. Αι Ίεραί Ακολουθίαι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν θὰ μεταδίδωνται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου διὰ τοῦ Ρ/Σ ΣΗΜΑΝΤΡΟ καὶ τοῦ ἰστοτόπου www.simantrochios.blogspot.com ἢ οἰουδῆποτε ἄλλου ραδιοφωνικοῦ ἢ διαδικτυακοῦ μέσου ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Πρωτοπρ. κ. Μιχαήλ Μανώλη (τηλέφωνον 6948647314).

12. Τὰ ὡς εἶρηται ἰσχύουν καὶ διὰ τὰς Ἱεράς Μονάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐγκαταβίῳ Ἀδελφότης, κατὰ τὰ ὀριζόμενα εἰς τὴν ὡς ἄνω Κ.Υ.Α.. Εἰς μὴ Ἑνοριακοῦς Ἱεροῦς Ναοῦς, ἤτοι Παρεκκλήσια, Ἐξωκκλήσια, Σωματειακοῦς, Ἰδιωτικοῦς κ.λ.π. οὐδεμία Ἀκολουθία θὰ τελεσθῆ.

Ἡ τήρησις τῶν ἐν τοῖς ὑπερθεν διαλαμβανομένων ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Ἐπαρχίας **τυγχάνει ἀπαραίτητος καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως**. Εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι οὐδεμία τῶν αὐτονομήσεως ἀπὸ τῆς κοινῆς πορείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς νηὸς θέλει παρατηρηθῆ, ἀλλὰ μετὰ πιστῆς ὑπακοῆς εἰς τὰς Ἀποφάσεις τῶν κανονικῶν Συνοδικῶν Ὁργάνων, συνεχῶς καὶ θερμῶν προσευχῶν, ὡς καὶ εἰλικρινοῦς καὶ ἐμπράκτου μετανοίας θὰ διασφαλισωμεν τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἀποφάσεως διὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροῦς Ναοῦς καὶ τὰς Ἱεράς Μονάς, καὶ μετὰ τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 2020.

Εὐλαβεῖς Πρεσβύτεροι,

Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς καλοῦμεθα νὰ ἀναλάβωμεν τὸν ρόλον τῶν ὑπηρετῶν τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Ἡ φυσιογνωμία των ἀποτελεῖ εἰκόνα καὶ τύπον τῆς ἱερατικῆς μας προσωπικότητος, τοῦ χρέους μας εἰς τὸ μέγα σχέδιον καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ: «*ἡ Χάρις ἐστὶν ἡ ἀγιάζουσα... ὃ δ' ἐκάστοτε ἱερουργῶν ὑπηρετῆς ἐστὶν ἐκείνης. Εἰσφέρει γὰρ οὐδὲν οἰκοθεν, οὐδὲ τολμᾷ ποιεῖν καὶ λέγειν ἀπὸ τῆς ἐαυτοῦ κρίσεως καὶ τῶν λογιμῶν· ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον ὃ παρέλαβεν ἐκείθεν, εἶπε πράγμα ἐστὶν, εἶπε λόγος, εἶπε ἔργον, κατὰ τὸν τρόπον ὃν ἐκελεύσθη, κομίσει ἀποδίδωσι τῷ Θεῷ· καὶ αὐτῶς τὰ δῶρα κατὰ τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀεὶ καὶ δεκτὰ εἶναι*» (Νικολάου Καβάσιλα, Ἑρμηνεῖα εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ΜΣΤ', 10).

Ἐπισφραγιζομεν τὴν ποιμαντικὴν αὐτὴν Ἐγκύκλιον διὰ τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον ὁ μέγας ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας Ἁγίου Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ:

*«Ἱερεῖς δοῦλοι μου πιστοὶ
θύσατε τούτον τὸν μόσχον
καὶ δότε πᾶσι τρώγειν
τοῖς τοῦ δειπνοῦ μου ἀξίους
τὸν ἄσπιλον μόσχον,
τὸν καθαρὸν κατὰ πάντα,
τὸν σπευθέντα
ἐξ ἀσπύρου γῆς ἥσπερ ἐπλασε·
αἷμά τε καὶ ὕδωρ
τὸ ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ
πηγάζον τοῖς πιστεύουσι»*

(Κοντάκιον κατασκευτικὸν εἰς τὸν ἄσωτον υἱόν).

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν
+Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 904

Αριθμ.

Διεκτ. 292

Ἐν Χίῳ τῆ 9^ῃ Ἀπριλίου 2020

Μνήμη Εὐφυσίου μάρτυρος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 44

Πρὸς
τὸν Ἱερόν Κληρὸν
καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

«Καὶ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων· ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῆ. Ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε» (Γενέσε. β, 16-17).

Χριστιανοί μου!

Ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἀγάπης, τῆς σοφίας καὶ τῆς δυνάμεώς Του ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον. Τὸν ἐδημιούργησε «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ (Γενέσε. α', 26) (τὸ νοερὸν [νοῦς] καὶ τὸ αὐτεξούσιον [ἐλευθέρᾳ βούλησιν], τὸ κυριαρχικὸν [ἢ ἐπὶ τῆς φύσεως κυριαρχία] καὶ τὸ κοινωνικὸν [ἢ κοινωνία μετὰ τὸν Θεόν καὶ τοὺς συνανθρώπους]), καὶ τὸν ἐπρόικισε μετὰ τὰ δῶρα τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης, [i) ἡ δυνατότης τῆς ἀθανασίας, ii) ἡ δυνατότης τῆς ἀναμαρτησίας, iii) ἡ ἀθωότης, ἀκακία καὶ ἀγαθότης, iv) ἡ ἀπάθεια, ἀφθαρσία καὶ ἐλλειψίς πόνων καὶ v) ἡ ἀληθῆς θεογνωσία καὶ ἡ κατοχὴ πολλῶν γνώσεων], καὶ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ (Γενέσε. α', 26), δηλαδὴ τοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα, φυλάσσων τὸ «κατ' εἰκόνα» καὶ ἐργαζόμενος τὴς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θέωσιν, νὰ ὁμοιάσῃ μετὰ τὸν Θεόν, νὰ γίνῃ «κατὰ Χάριν» Θεός.

Ὁ Θεὸς τοποθετῶν τὸν ἄνθρωπον νὰ ζῆσῃ μέσα εἰς τὴν μακαριότητα τοῦ Παραδείσου, ὡς πρῶτην ἐντολήν ἔδωσε ἐκείνην τῆς νηστείας: «οὐ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ» (Γενέσε. β', 17).

Ἡ παρακοὴ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνευ μετανοίας παράβασις τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας ἐσήμαναν τὴν ἐξορίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Παράδεισον, τὴν φθοράν, τὴν ἀμαρτίαν, τὸν θάνατον.

Ὡς ἐκ τούτου σημαντικὴ θέσιν εἰς τὴν πνευματικὴν πορείαν τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ἔχει ἡ τήρησις τῆς νηστείας.

Νηστεία ἐτήρησαν οἱ Ἰσραηλῆτες ὅταν ὁ Θεὸς κατέβη ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Μωϋσῆ τὴς δέκα ἐντολῆς Του. «Καὶ κατεγινόμεν ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἄρτον οὐκ ἔφαγον καὶ ὕδωρ οὐκ ἔπιον» (Δευτερ. θ', 9).

Νηστεία ἐτήρησεν ὁ Προφήτης Ἠλίας «Καὶ ἐποίησεν Ἠλίου κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χεϊμάρρῳ Χορράθ ἐπὶ προσώπου τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρῶτ' καὶ κρέα τὸ δεῖλις, καὶ ἐκ τοῦ χεϊμάρρου ἔπιεν ὕδωρ» (Βασίλ. Γ' ιζ', 5-6).

Νηστεία ἐτήρησεν ὁ Τιμιος Πρόδρομος «*Ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον*» (Ματθ. γ', 4).

Νηστεία ἐτήρησεν Αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὶν νὰ ξεκινήσῃ τὸ ἔργον Του (πρβλ. Ματθ. δ', 2).

Ὁ ἴδιος μάλιστα διδάσκων τοὺς μαθητὲς Του εἶπε: «*Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ*» (Ματθ. ιζ', 21).

Ἐχουσα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, στύλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας, ὥρισε τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας, μεταξύ ἄλλων καὶ με ἀυστηρότερον τρόπον, κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἐβδομάδα. Συγκεκριμένως:

Ὁ ξθ' κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: «*Εἰ τις ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, ἢ ὑποδιάκονος, ἢ ἀναγνώστης, ἢ ψάλτης, τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν τοῦ Πάσχα οὐ νηστεύει, ἢ τετραδάδα, ἢ παρασκευὴν, καθαιρεῖσθω, ἐκτός εἰ μὴ δι' ἀσθενεῖαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο· εἰ δὲ λαϊκὸς εἴη, ἀφορίζεσθω*».

Ὁ κθ' κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «*Ὁ τῶν ἐν Κερθαγένῃ διαγορεύει κανῶν, ὥστε, ἄγια θουασατηρίου, εἰ μὴ ὑπὸ νηστικῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐπιτελεῖσθαι, ἐξηρημένης μιᾶς ἡμέρας, ἐν ἣ τὸ Κυριακὸν δεῖπνον ἐπιτελεῖται, ἴσως τῆν καυῖα, διὰ τῆς κατὰ τοὺς τόπους προφάσεις τῆ ἐκκλησία λυσιτελεῖς, τῶν θεῶν ἐκείνων Πατέρων τοιαύτη χρησαμένων οἰκονομία. Μηδενὸς οὖν ἡμᾶς ἐνάγοντος καταλπεῖν τὴν ἀκριβῆσιν, ὀρίζομεν, ἀποστολικαῖς καὶ πατρικαῖς ἐπάμενοι παραδόσεσι, μὴ δεῖν ἐν Τεσσαρακοστῇ τῇ ὑστέρᾳ ἑβδομάδι τὴν πέμπτην λυεῖν, καὶ ἄλλην τὴν Τεσσαρακοστὴν ἀτιμάζειν*».

Ὁ ν' κανὼν τῶν Πατέρων τῆς Λαοδικείας: «*Ὅτι οὐ δεῖ ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ τῇ ὑστέρᾳ ἑβδομάδι τὴν πέμπτην λυεῖν, καὶ ἄλλην τὴν Τεσσαρακοστὴν ἀτιμάζειν· ἀλλὰ δεῖ πᾶσαν τὴν Τεσσαρακοστὴν νηστεύειν ξηροφαγοῦντας*».

Ἄλλ' ὁμοιῶς φιλανθρωπῶς ἐνεργοῦσα πάντοτε κατὰ ἀκροτάτην οἰκονομίαν καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου: «*Ὅ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινεῖτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετε*» (Ρωμ. ιδ', 3), ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία αἶρει κατὰ περίπτωσιν καὶ μόνον ἐκτάκτως καὶ προσωρινῶς τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀυστηρὰν τήρησιν τῆς ἐντολῆς αὐτῆς κατὰ «*τὸ σάββατον διὰ τὸν ἀνθρώπων ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον*» (Μαρκ. β', 27).

Διὰ τοῦτο ἡ Διοικήσις Ἱερά Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Συνεδρία αὐτῆς τῆς 1ης μηνὸς Ἀπριλίου ἐ.ε. ἀπεφάσισεν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 3018/1654/7417-4-2020 Ἐγκύκλιον Αὐτῆς ἐπισημαίνει ὅτι «*ἐπιτρέπεται, συμπῶνως τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς Κανόσι καὶ παλαιότεραις Ἀποφάσεσιν Αὐτῆς (βλ. σχετικῶς τὴν ὑπ' ἀριθ. 244/10.2.1917 Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον), ἡ κατ' οἰκονομίαν λύσις τῆς ἀυστηρᾶς νηστείας τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος (ἴτοι τῆς ξηροφασίας), δι' ὅσους ἐκ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ὑψίσταται ἐπικρεμᾶμενος κίνδυνος κατὰ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς των, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐγκύων, τῶν λεχῶν, τῶν θηλαζουσῶν, τῶν γερόντων, τῶν ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένων καὶ τῶν ἀναρρωνουσῶν. Καθίσταται σαφές ὅτι πρόκειται περὶ ἀναστολῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἱεροῦ Κανόνος καὶ οὐχὶ καταργήσεώς του, καὶ μόνον δι' ὅσους ἔχουν προβλήματα ὑγείας*».

Ταῦτα γνωρίζομεν ὑμῖν καὶ ἐπικαλούμενοι ἐφ' ἡμᾶς τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διατελοῦμεν μετὰ πατρικῶν εὐχῶν.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

+Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ ΧΙΟΥ

Τὸ Σωματεῖο ἰδρύθηκε στὶς 20 Φεβρουαρίου 1900 ὅταν ἡ Χίος στέναζε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγὸ, ἀπὸ μίαν ὁμάδα κυριῶν τῆς Χίου ποὺ σὰν σύνθημά τους εἶχαν τὸ «ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ». Κύριος σκοπὸς τοῦ Σωματείου ἦταν καὶ εἶναι μέχρι σήμερα, ἢ κατὰ τὸ δυνατόν περιθάλψῃ καὶ ἀνακούφιῃ τῶν «ὄντως πενόμενων» ὅπως γράφει ὁ πρῶτος κανονισμὸς τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος Χίου. Συγχρόνως ὡς ἑκτακτὸ παράρτημα τῆς Ἀδελφότητος ἰδρύθηκε καὶ Μαθητικὸ Οἰκονομικὸ Συστήμα γιὰ τὴν παροχὴ τροφῆς σὲ ἀπορους μαθητὲς. Στὶς 21 Δεκεμβρίου τοῦ 1914, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Χίου, τὸ Σωματεῖο ἐπανιδρύεται σύμφωνα μετὰ τὸν Νόμο 281 «περὶ σωματείων». Πρόεδρος τοῦ Σωματείου ἦταν τότε ἡ Χαρίκλεια Α. Μπαχᾶ καὶ Ἀντιπρόεδρος ἡ Σεβαστὴ Δερμιτζάκη. Τὰ ἰδρυτικὰ μέλη ἦταν συνολικὰ 32. Τὰ ἔσοδα τῆς Ἀδελφότητος προήρχοντο ἀπὸ τῆς ἐτήσιας εἰσφορῆς τῶν μελῶν, ἀπὸ ἑκτακτες φιλανθρωπικὲς δωρεές, κληροδοτήματα, χορηγίες καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔσοδο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ τὸ Δ.Σ. Τόσον ὁ Μιλτιάδης Κοκκάλης, ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης τῆς Φιλοπτώχου ὅσον καὶ ὁ Ζωρζῆς Δρομοκαίτης καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι πλούσιοι ἐπιφανεῖς Χιώτες, με εὐαισθησία στὸν ὄρο ἀλληλεγγύη, κληροδότησαν μεγάλα ποσὰ στὴν Φιλοπτώχο Ἀδελφότητα βλέποντας καὶ ἀξιολογώντας τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελοῦσε. Ἀπὸ τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ βιβλία ποὺ ὑπάρχουν στὰ Γ.Α.Κ.Ν.Χίου, τὸ Σωματεῖο δὲν ἔπαυε νὰ λειτουργεῖ μέχρι σήμερα. Ἀπὸ τὸ 1915 φαίνεται νὰ λειτουργεῖ ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα Ὑφαντουργεῖο, τὰ ὑφάσματα τοῦ ὁποῦ διέθετε τὸ Δ.Σ. στὴν ἀγορὰ ἀλλὰ καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ ἐνδυση ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ὑπάρχουν εὐχαριστήριες ἐπιστολές στὶς 22.2.1918 τοῦ Δημάρχου Χίου γιὰ συλλογὴ περικνημίδων (καλτσῶν) πρὸς χρῆσιν τοῦ Στρατοῦ, στὶς 15.9.1921 τῆς Βασιλίσσας Σοφίας ποὺ εὐχαριστεῖ γιὰ βοήθεια ὑπὲρ τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν, στὶς 30.11.1924 τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Προσφυγικῶν Σχολείων γιὰ προσφορά 7.000 δρχ., κατάλογος τῆς 14.4.1921 ποὺ ἔστειλε ἡ 7η Μεραρχία καὶ περιέχει τοὺς Χιώτες ποὺ σκοτώθηκαν ἢ τραυματίσθηκαν στὶς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ προφανῶς ἡ Φιλοπτώχος βοήθησε τῆς οικογένειές τους καὶ πολλὰ ἄλλες. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἐπιστολές τῶν Μαν. Πετυχάκη, Γ. Παπανδρέου, Διοικητῆ Χίου, Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου καὶ ἄλλων ποὺ ἡ ζήτησιν τὴν βοήθεια τῆς Φ. ἡ εὐχαριστοῦν γιὰ κάποια προσφορά τῆς. Συγχρόνως δὲν σταματοῦσε ἡ Ἀδελφότης νὰ παρέχει χρηματικὰ βοηθήματα ἢ βοηθήματα σὲ εἶδος σὲ ὅσους εἶχαν πραγματικὴ ἀνάγκη.

Τόσο στὸν Πρῶτο πλέον ὅσο καὶ στὸν Δεύτερο Παγκόσμιον Πόλεμο, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς τοῦ 1940-44 ἡ Φιλοπτώχος ἦταν πάντα κοντὰ σὲ ὅσους εἶχαν τὴν ἀνάγκη τῆς. Τὸ 1945 ὁμοῦ φαίνεται τὰ

χρήματά της να τελειώνουν και άπευθύνεται στο κράτος και ζητάει οικονομική ενίσχυση. Ο Νομάρχης Χίου παραχωρεί τὰ τρόφιμα του Ε.Π.Α.Χ. στη Φιλόπτωχο και η Φιλόπτωχος όρίζει διαχειριστή τής αποθήκης για διανομή τών τροφίμων. Τό 1921 φαίνεται να διαλύεται τó ύφαντουργείο λόγω οικονομικών προβλημάτων, ίσως και λόγω τής εισόδου στην αγορά βιομηχανικών προϊόντων τά όποια λόγω χαμηλότερης τιμής, έδωξαν από τήν αγορά τά χειροποίητα. Οί άκούραστες όμως γυναίκες τής Χίου δέν σταματούν να προσπαθούν και τó 1925 ιδρύουν τó όνομαστό και γνωστό σε όλους έργαστήριο κεντήματος τών άπόρων γυναικών, που τά άριστουργηματικά τους έργόχειρα στόλιζαν όλα τά σαλόνια τής Χίου και όχι μόνο. Υπάρχει έπιστολή του τότε Νομάρχη Χίου Σολομωνίδη (22.01.1925) περί τών ένεργειών του προκειμένου να έξευρευθεί κατάλληλος χώρος για τήν έγκατάσταση του έργαστηρίου. Γνωρίζοντας τó πρόβλημα αυτό η δέσποινα τής Χίου άείμνηστη Ζηνοβία Κοκκάλη, γόνος τής οίκογένειας Γ. Μιχαηλοΰ και σύζυγος του Μιλτιάδη Κοκκάλη, η όποια δαπάνησε τήν τεράστια περιουσία που κληρονόμησε από τόν πάμπλουτο σύζυγό της αλλά και από τόν έπίσης πλούσιο πατέρα της εις τήν δημιουργία εύσγων ιδρυμάτων, αρχίζει να κατασκευάζει τó έπιβλητικό μέγαρο σε ιδιόκτητο οικόπεδο στην όδο Καλαμπόκα (τότε όδο Αγίου Συμεών). Τó κτίριο παραχωρήθηκε στην Φιλόπτωχο στις 19 Μαΐου 1930 με συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Χίου Σωκράτη Π. Γανιάρη. Πρόεδρος τής Φιλοπτώχου ήταν η Μαρία Κων. Καρούση και άντιπρόεδρος η Κωνσταντία Ίωάν. Πρωτόπαπα. Εκτός από τó κτίριο η δωρήτρια προσέφερε δωρεάν και όλον τόν εξοπλισμό του έργαστηρίου καθώς κι ένα όχι εύκαταφρόνητο ποσό για τήν λειτουργία του αλλά και για τήν προικοδότηση τών εργατριών που θά παντρεύονταν άφοΰ είχαν έργαστεί άρκετό χρόνο στο έργαστήριο και είχαν δείξει καλή διαγωγή.

Τó έργαστήριο, όπως φαίνεται από τά βιβλία του και τά μισθολόγια του ΙΚΑ, λειτουργήσε μέχρι τó τέλος του 1973. Τó έργαστήριο λειτουργούσε και όλη τήν χρονική περίοδο τής Γερμανικής Κατοχής, παρέχοντας στις εργάτριες έναν άξιοπρεπή τρόπο έπιβίωσης. Στις εργάτριες παρείχετο συγχρόνως σουσίτιο και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, όπως φαίνεται από σχετική έπιστολή του Ιατρού Δ. Τσαμπλάκου. Δυστυχώς τó 1973 λόγω οικονομικών δυσκολιών τó έργαστήριο σταμάτησε να λειτουργεί. Ίσως αίτια να ήταν και τó ότι οι γυναίκες τής Χίου είχαν άρχισει να στρέφουν τά ένδιαφέροντά τους σε άλλες κατευθύνσεις (σπουδές, δημόσιες ύπηρεσίες και άλλοΰ). Τó κτίριο παραχωρήθηκε για λίγο στην Περιγητική Λέσχη αλλά για πολλά χρόνια έμεινε άχρησιμοποίητο. Η φθορά του χρόνου άφησε άνεξίτηλα τά σημάδια της στο πανέμορφο κτίριο. Τó έτος 2006 τó Δ.Σ. με Πρόεδρο τήν δυναμική και άκούραστη κ. Ρίτα Νικολαΐδη, μετά από πολλές συζητήσεις, σύμφωνη γνώμη τής Γενικής Συνελεύσεως αλλά και του οικογενειακού Έπιτρόπου κ. Μιλτιάδη Κοκκάλη, άποφάσισε να νοικιάσει τó κτίριο σε έπαγγελματία τής Χίου με τήν ύποχρέωση να τó επισκεύασει και να τó επαναφέρει στην προηγούμενη μορφή του. Μετά από μία έπιστημονική χρηματοοικονομική μελέτη που έντελώς άφιλοκερδώς συνέταξε ό πιστός φίλος

και σύμβουλος του Σωματείου Ίωάννης Καράλης, σε συνεργασία με τόν Μιλτιάδη Κοκκάλη, οικογενειακό έπόπτη του Σωματείου, ύπογράφηκε τó Συμφωνητικό Ένοικιάσης του κτιρίου. Σύμφωνα με τούς άναφερόμενους σ' αυτό όρους η μισθώτρια έπισκεύασε τó κτίριο, στέγασε τήν έπιχείρησή της και ταυτοχρόνως παραχωρήθηκε ένας άνετος χώρος, στον όροφο του κτιρίου όπου στεγάζονται τά γραφεία τής Άδελφότητας αλλά και ένα σύγχρονο έργαστήριο κεντήματος, όχι μόνο για άπορες γυναίκες αλλά και για όσες κυρίες και δεσποινίδες θέλουν να μάθουν κέντημα και να χρησιμοποιήσουν τά έργα τους όπως εκείνες έπιθυμούν. Σήμερα στον εύχάριστο χώρο του έργαστηρίου παίρνουν μέρος γύρω στις 40 γυναίκες με τήν καθοδήγηση τής κ. Ράνιας Κλούβα. Υπεύθυνη του έργαστηρίου είναι τó μέλος του Δ.Σ. κ. Τούλα Ζανίκου. Δυστυχώς τά έσοδα του Σωματείου έχουν μειωθεί κατά πολύ διότι οι δωρητές είναι έλάχιστοι και τά ποσά μικρά. Από τó 1977 και έπειτα του θανάτου της τó 2008, ήτοι έπί 40 και πλέον χρόνια, Πρόεδρος του Σωματείου ήταν η άείμνηστη Αικατερίνη Θεοδώρου Καρακατσάνη. Η κυρία Καίτη, όπως όλη τήν ξέραμε, ήταν για τó Σωματείο μια έπίσης μεγάλη ευεργέτιδα. Τó Σωματείο λειτουργούσε κυρίως από τις δωρεές του Ίδρύματος Σίμου-Καρακατσάνη αλλά και τις προσωπικές δωρεές τής Καίτης Καρακατσάνη. Γιατί η Καίτη Καρακατσάνη δέν μπορούσε να πεί όχι σε κανέναν από όσους χτυπούσαν τήν πόρτα της για βοήθεια.

Σήμερα η Φιλόπτωχος Άδελφότης Κυριών Χίου έχει περίπου έκατό ένεργά μέλη. Η έτήσια συνδρομή είναι 7 ευρώ. Οί κύριοι δωρητές μας είναι η Ίερά Μητρόπολη Χίου, τó Ίδρυμα Σίμου-Καρακατσάνη, η εταιρεία Χανδρή και διάφοροι άλλοι μικροδωρητές καθώς και τó ένοικιο από τó κτίριο. Συνεχώς οι άνθρωποι που ζητούν βοήθεια είτε γιατί είναι άρρωστοι, είτε γιατί δέν μπορούν να πληρώσουν τή ΔΕΗ, είτε γιατί δέν έχουν να ταισίουν τά παιδιά τους αύξάνονται. Έπίσης μία μεγάλη άφαιμαξη για τó Ταμείο μας είναι η φορολογία. Όμως η Φιλόπτωχος θά εξακολουθήσει να βοηθά πάντοτε αυτούς που έχουν ανάγκη γιατί αυτός ήταν είναι και θά είναι ό σκοπός ύπαρξής της.

Τó Σωματείο έχει προστάτιδα Άγία του τήν Άγία Μαρκέλλα. Τελεί κατ' έτος Θεία Λειτουργία με άρτοκλασία στην Έορτή τής Άγίας στον Ίερό Μητροπολιτικό Ναό Χίου, καθώς και Ί. Μνημόσυνο τών Ίδρυτών, δωρητών και Μελών του και προσφέρει κέραματα στα Μέλη του. Η ιστορία τής Φιλοπτώχου είναι και Ίστορία τής ελεύθερης Χίου.

Τó Σωματείο είναι άναγνωρισμένο ως ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ από τó Ύπουργείο Κοινωνικής Προνοίας, τó όποιο και τó έποπεύει. Στις 7 Μαρτίου 2012, κατά τήν Έορτή τής Ημέρας τής Γυναίκας τιμήθηκε από τόν Άντιπεριφερειάρχη Χίου.

Τó Διοικητικό Συμβούλιο σήμερα άπαρτίζουν οι: Σταματία Παμπάλου Πρόεδρος, Δημητρία Ζανίκου, Άντιπρόεδρος, Χαρίκλεια Σιδηροφάγη, Γραμματέας, Μαρκέλλα Γαρρή, Ταμίας και Υπεύθυνη Εκδηλώσεων, Έλένη Στρογγυλοΰ, Υπεύθυνη Έργαστηρίου, Χρυσούλα Κουμπιά, Μέλος, Είρήνη Παντελή, Μέλος, Κυριακή Μπουλά, Μέλος, Πίτσα Μαυρογιώργη, Μέλος, Εύγενια Περρή, Μέλος.

(Η συνέχεια στο έπίμενο)

«Σώμα Χριστού μεταλάβετε...»

(Θ. Λειτουργία Εύαγγ. Μάρκου εις Ἱ. Ν. Τιμίου Σταυροῦ Καρδαμύλων, 24.5.2020).

Ἡ Ἐλλογ. κ. Πολυξένη Ἀργεϊτάκη, Ἐπίκουρος Καθηγήτρια τοῦ Τ.Ε.Φ.Α.Α. Ἀθηνῶν, ὁμιλοῦσα κατὰ τὸν Ἀρχιερατικὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστ. Παύλου εἰς Οἰνούσας (29.6.2020).

«Εἰς τὴν τῶν Εὐαγγελικῶν Σου κηρυγμάτων κατανόησιν»